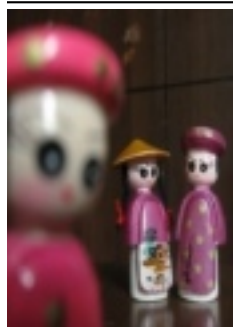

Phải Chăng Chỉ Có Một Con Đường Dành Cho Cả Ba Chúng Ta?

Contents

Phải Chăng Chỉ Có Một Con Đường Dành Cho Cả Ba Chúng Ta?	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	17
11. Chương 11	18
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	32
19. Chương 19	34
20. Chương 20	36
21. Chương 21	38

Phải Chăng Chỉ Có Một Con Đường Dành Cho Cả Ba Chúng Ta?

Giới thiệu

Sẽ không ai trong hai con có được một hạnh phúc hoàn hảo” – Có lẽ ông trời khi sinh ra hai người đ

1. Chương 1

-Mau! Nhanh lên. Nếu không chúng ta sẽ không thể nhìn thấy mặt anh Jen được đâu! – Tuyết Cầm giục Cầm Tử, nắm tay cô chạy tuốt khi hai cô vừa bước xuống khỏi xe bus.

-Chỉ có chị muốn nhìn thôi! Em không cần nhìn! – Cầm Tử vùng vằng muốn gạt tay Tuyết Cầm ra. Những người bên ngoài nhìn thấy lắc đầu thở dài: “Chúng nó bây giờ, chết vì thần tượng”.

Bảng tin star đang phát một tin tức gây sốt cho làng giải trí Trung Quốc: “Vâng! Khỏi phải nói có lẽ các bạn cũng biết. Ngày hôm nay, ca sĩ nổi tiếng số một Châu Á – JEN (Mai Hoàng Thành Khắc) từ New York lần đầu tiên trở về Trung Quốc – quê hương gốc của anh. Theo nguồn tin nội bộ cho biết, chuyến bay của Jen sẽ hạ cánh vào lúc 3 giờ chiều ngày 13 tháng 6, tại phi trường Pudong. Bây giờ đã là 2 giờ 55 phút chiều, phóng viên của đài MCPD đã túc trực ở cửa sân bay Pudong, chào đón sự có mặt của Jen. Nơi này đã không còn chỗ để đứng cho chúng rồi rồi! Jen’s FC đã túc trực ở đây hơn 7 tiếng đồng hồ. Sức hút của Jen thật đáng kinh ngạc!”

-Chết rồi! Quá trễ rồi! Quá trễ rồi! – Tuyết Cầm ngao ngán.

Á..! Bịch! – Một bóng người từ sân bay Pudong chạy ra khi hai chị em định bước vào!

- Ôi! Xin lỗi! – giọng chàng trai vang lên!

- Xin lỗi thì được cái gì chứ! Anh nhìn xem...! Hả! Jen! – Tuyết Cầm hét to.

- Á! Suyt! Suyt! – Jen hốt hoảng. Tuyết Cầm mím chặt hai môi, vừa ngạc nhiên, vừa mừng rỡ.

Trong khi đó, Cầm Tử lồm cồm bò dậy, Jen đưa tay đỡ lấy cô. Cầm Tử gạt phắt tay ra, phúi phúi quần áo! Tuy hơi bất ngờ vì có người miễn dịch với virus Jen, cậu ta vẫn không quên những câu hỏi thăm xã giao

-Em không sao chứ! – Jen nhìn thẳng Cầm Tử, rồi quay sang nhìn Tuyết Cầm.

-Trên đời này không thể có hai người.. giống hệt nhau như vậy chứ! Lại còn có thể xinh đẹp đến vậy – Ngạc nhiên

-Hihi! Anh đừng ngạc nhiên! Trên đời này chuyện gì chẳng có thể xảy ra! Hi! – Tuyết Cầm tươi cười rạng rỡ, trong khi Cầm Tử chỉnh lại quần áo xộc xệch, bất cần quan tâm đến câu chuyện của hai con người kia.. Jen thì nhìn hai chị em ra điều thích thú lắm.

-Thiếu gia! Xe của cậu ạ! – Ông quản gia già trong nhà của Jen đỗ xe trước mặt ba người.

-Được rồi!

-Hai em! Có thể đi theo anh được không? Anh sẽ tạ lỗi với hai em sau! Còn giờ thì! Phải thoát khỏi cái đám đông ồn ào kia mới được! – Jen trở tay về phía cửa chính sân bay Pudong cách đây không xa.

-Vâng! Dĩ nhiên là được rồi! – Tuyết Cầm reo lên. – Nào Cầm Tử, đi nào!

-Em không thích! – Cầm Tử hắt hay Tuyết Cầm. Tuyết Cầm nhéo cô em: “Này em! Cơ hội hiếm có thế này! Sao có thể để lỡ được. Chị sẽ tặng em mẫu thiết kế mới nhất dành cho chị lần này. Được chứ!”. Thở dài, Cầm Tử nhún vai rồi để mặc cho Tuyết Cầm dẫn đi. Trong lòng cô có chút mơ hồ.

Xe dừng lại ở đường Trung Sơn, khu vực dành cho những người ngoại quốc định cư. Tuy ngôi nhà của Jen nằm khá khuất so với tầm nhìn xa, lại vô cùng hào nhoáng. À không! Dù thế nào thì không thể nói đây là một căn nhà được. Phải gọi là “đại biệt thự” mới đúng. Sao có thể to đến thế được cơ chứ! Thật xứng tầm ngôi sao số 1 Châu Á!

Thật không thể tin được! Họ có thể bước chân vào nhà của Jen...

-Các em ngồi đi! Đây là nhà của anh! – Jen tươi cười nói... Tuyết Cầm đưa mắt nhìn khắp một lượt căn nhà và trầm trồ thán phục..

-Woa! Đẹp tuyệt! – Gương mặt Tuyết Cầm rạng rỡ trong ánh nắng mùa hè làm cho chàng ca sĩ nổi tiếng kia thỉnh thoảng cũng có những giây phút đứng hình. Nổi tiếng là một hoàng tử sát gái, làm sao Jen có thể bỏ qua cô công chúa xinh đẹp kia được.. Sau khi đi vòng quanh đài phun nước ở trung tâm khu vườn, Jen, Tuyết Cầm và Cầm Tử đều tiến về phía cửa chính. Jen búng ngón tay ra hiệu cho bà quản gia mang đồ uống tới...

Trái ngược với tính cách của cô chị, Tuyết Cầm chỉ bình thản đưa mắt nhìn bao quát khung cảnh này. “Nếu nói đây là một tòa lâu đài chắc cũng không phải là quá ngạo mạn” – Cầm Tử thầm nghĩ như vậy. “Tại sao con người lại cần phải sống xa hoa đến như vậy nhỉ?”. Cầm Tử cứ suy nghĩ mông lung, cô vấp phải bậc cầu thang.. Chối với...

Uỳnh!

-Trời ơi! Em không sao chứ! – Tuyết Cầm giật mình thốt lên và chạy về phía Cầm Tử. – Đồ ngốc này!

-Hôm nay là ngày gì mà lại xui xẻo thế này! – Cầm Tử lồm cồm bò dậy, mặt mày xa xẩm, khó chịu.

-Tại em chứ tại ai! – Tuyết Cầm cười khi khi. Jen càng nhìn Tuyết Cầm càng thấy thích thú. Người con gái này thật rực rỡ, cô ta luôn biết cách thu hút ánh nhìn của người khác về phía mình, cô ta có thể tỏa sáng ở bất kì nơi nào.

-Các em là học sinh trung học sao? – Jen nói sau khi hai cô gái kia từ từ tiến về phía anh rồi yên vị trên cái ghế Salon sang trọng.

-Vâng! Chúng em đều học ở trường Trung học Thượng Hải.

-Chà! Có khi anh cũng phải xin học lại trung học thôi! – Jen cười khi khi.

-Jen! Đây là lần đầu tiên anh về Trung Quốc phải không? – Tuyết Cầm hỏi.

-Phải! Sinh sống ở nước ngoài 20 năm chưa một lần đặt chân vào Trung Quốc, cuộc sống xa hoa ngăn ngủi ở New York khiến anh nhớ lại phần lớn thời gian mình dành cho các fan châu Á, tự dưng lại thích trở về làm chút gì đó cho quê hương. – Jen nói, giọng nói của anh vô cùng chân thành. Tuyết Cầm chăm chú lắng nghe, Cầm Tử tay mân mê cái điện thoại, có vẻ không thêm quan tâm. Jen cười cười – Anh có thể mời hai cô gái xinh đẹp này làm hướng dẫn viên du lịch không?

-Dĩ nhiên rồi! Ngoài thời gian học ở trường, ngoài thời gian đi làm thêm thì bọn em đều rảnh vào trước giờ đi ngủ - Tuyết Cầm tinh nghịch

-Hả! – Jen bật cười.

-Em đùa đấy! Đương nhiên anh sẽ được ngắm nhìn toàn cảnh thành phố Thượng hải này qua ống kính hướng dẫn viên xinh đẹp và đầy tài năng như em! – Tuyết Cầm tự tin. Jen bật cười: “Thật thú vị”

-Chị! Đến giờ về rồi đấy! – Cầm Tử đứng dậy.

-A! Phải rồi! – Thấy Cầm Tử nhắc nhở, Tuyết Cầm cũng chợt nhớ ra công việc quan trọng của ngày hôm nay.

-Sao! Đến giờ các em phải về rồi ư!

-Vâng! Anh sẽ gọi lại cho em chứ, Jen! – Tuyết Cầm mỉm cười

-Dĩ nhiên rồi! Công nương xinh đẹp ạ! Để anh đưa các em về! – Jen lịch lãm

-Không cần đâu ạ!

-Sao thế được! Thế thì anh sẽ bảo ông quản gia làm công việc của người hộ tống vậy! – Jen nói rồi khoát tay, dặn dò ông quản gia.

2. Chương 2

Một vài ngày sau đó, có một tin đồn rằng Jen đang hẹn hò với một cô người mẫu tuổi teen: Tình sử của anh chàng này thì chẳng cần phải báo. Có vô số tin đồn về các cuộc tình của Jen. Tuy nhiên Jen'FC thì cho rằng: “Tất cả đều thấy rằng, không có một ai có thể níu chân được Jen. Liệu cô gái tiếp theo sẽ tồn tại được bao lâu? Jen vẫn luôn thuộc về công chúng. We love Jen!!”

-Em không vui hả? – Jen nói, đưa tay lên vuốt tóc Tuyết Cẩm. Tuyết Cẩm chỉ mỉm cười.

-Cô gái này liệu tồn tại được bao lâu? Khi em là fan của anh, em cũng nghĩ như thế. Giờ thì chẳng muốn như vậy chút nào! – Tuyết Cẩm phụng phịu

-Haha! Đúng là..!

-Anh! Liệu em tồn tại được bao lâu trong tim anh!

-Em muốn anh nói mãi mãi không? – Tuyết Cẩm lắc đầu

-Em không hy vọng gì ở tình cảm của một chàng hotboy nổi tiếng Châu Á! Chỉ hy vọng một chút gì đó ở tình cảm chân thành của anh thôi.

-Đây chính là tình cảm chân thành của anh mà! – Jen cười, nhẹ nhàng đặt môi lên đôi môi nhỏ nhắn của Tuyết Cẩm. Khó mà có thể cưỡng nổi sức hút của Jen.

-Mặt em đỏ như quả gấc rồi kia! Haha! – Jen cười. Tuyết Cẩm ngượng chín mặt.

-Đi thôi anh! Thả em về nhà đi! Không chơi với anh nữa đâu! – phụng phịu. “Tán con gái dễ hơn bóc vỏ một cái kẹo! Hi hi!” – Jen nghĩ thầm, quay xe phóng đi sau khi dừng ở cửa nhà họ Từ.

-Cô em xinh đẹp! Đi đâu mà vội thế! – Một lũ du côn.

-Tránh ra! – Cẩm Tử trừng mắt.

-Cá tính lạnh lùng của cô em khiến bọn anh đây thích thú đấy! Sao không để bọn anh chiều cô em một đêm

-Mau cút đi! – Cẩm Tử trừng mắt, cố gắng suy nghĩ xem nên làm như thế nào: “Đây là chỗ đông người! Có lẽ sẽ không xảy ra điều gì đâu!”. Nhưng cô nhầm, lũ du côn này không sợ trời, không sợ đất, cứ sấn sổ vào cô.

Một bóng người bất ngờ chạy tới kéo Cẩm Tử ra sau lưng anh ta...

-Này! Đến lúc lũ ruồi nhặng chúng mày biến khỏi đây rồi đấy! – Jen nói. Cẩm Tử ngược mắt lên nhìn: “Là Jen!”.

-Chuyện này là chuyện của mày à! Ô Ô ai đây! Jen sao! – Một tên du côn nói lớn. Tất cả ánh mắt trên đường đều đổ dồn vào nơi có tiếng nói lớn. Dường như tất cả đều trở nên sôi nổi. Đám đông bắt đầu đổ dồn vào trung tâm của sự chú ý. Jen thở dài : « Không xong rồi ! », nhanh chóng kéo tay Cẩm Tử chạy vào con hẻm nhỏ.

-Á ! – Cẩm Tử kêu lên.

-Em có sao không ? – Jen vội vàng đỡ Cẩm Tử dậy. Cẩm Tử thở hổn hển.

-Ôi ! Đầu gối chảy máu rồi ! Anh xin lỗi ! – Jen bối rối

-Không.. sao ! - Cẩm Tử nói, đoạn ngồi lên bục đá bên đường.

-Em chờ ở đây nhé ! Anh đi lấy xe. – Jen nói. Ánh mắt anh nhìn về phía chiếc xe đang bị vây kín và những lời bàn tán xôn xao. « Jen bước xuống từ chiếc xe này ! », « Là xe của anh ấy ». Thở dài : « Không xong rồi ! ». Nhìn thấy Cẩm Tử chuẩn bị đứng dậy bước đi, Jen cũng chẳng biết làm gì !

-Em có đi được không ! – Jen hỏi. Tuy rằng vết thương không lớn lắm, nhưng cũng khá là đau. Tay chân của Cẩm Tử xước sát hết cả.

-Không được rồi ! Em ngồi đây đi ! Anh đi mua thuốc ! – Jen nói ầm vai Cẩm Tử ngồi lại chỗ cũ

-Không cần đâu ! – Cẩm Tử mở túi, lấy ra cái mũ đưa cho Jen, trở tay vào cái kính anh ta cài ở cổ áo.

-Đi thôi ! – Cẩm Tử nói, khập khiễng. Jen bước theo Cẩm Tử, định đưa tay đỡ cô nhưng Cẩm Tử gạt ra.

-Em làm gì ở đây vào giờ này vậy ? – Jen hỏi.

-Làm việc ! – Cẩm Tử trả lời cộc lốc.

-Làm việc ! – Jen chớp chớp mắt, đưa tay vờ về cằm, ra điều có ý nghĩ gì đó xấu xa lắm !

-Phải ? LÀM VIỆC ! – Cẩm Tử trừng mắt..nhấn mạnh.

-Em chẳng lẽ phép tẹo nào ! – Jen chép chép miệng, cười

-Vậy anh muốn thế nào ? – Lại trống không.

-Chẳng thế nào cả ! Đi thôi ! Anh đưa em về ! – Jen vẫy taxi.

-Không thích ! – Cẩm Tử nói rồi quay người, khập khiễng bước về phía ga tàu địa ngầm.

-Này ! Em.. ! – Jen gọi với, bước theo.

Cuối cùng thì, phương tiện về nhà của họ là tàu điện ngầm. Vào cái giờ này, tàu cũng không đông lắm, nhưng vẫn có tiếng xì xào của những người xung quanh : « Anh ta có phải là Jen không nhỉ ? » « Lý nào Jen lại đi tàu điện ngầm ! ». Cẩm Tử khẽ dựa người vào ghế, nhắm mắt ngủ. Cả ngày làm việc khiến cô thấy rất mệt mỏi. Jen quay sang nhìn cô bé này ! Một tháng quen biết, chưa bao giờ Jen để ý gương mặt giống hệt Tuyết Cẩm. Chị em sinh đôi sao khác nhau đến thế... Nước mắt khẽ trào ra.. Cẩm Tử choàng tỉnh, vội vàng gạt đi.. Jen nhìn thấy hết nhưng vờ không để ý. Cậu ta bắt đầu nhận ra rằng, so với cô chị gái hồn nhiên, vô tư luôn cười nói, thì Cẩm Tử quá bí ẩn. Có quá nhiều câu hỏi mà Jen đặt ra xung quanh cô gái này.. Thật thú vị.. Jen mỉm cười.. Cẩm Tử liếc nhìn Jen. Cô không nói gì.. chỉ lặng lẽ quay đi..

-Cẩm Tử ! Em đi đâu giờ này mới về ! Công việc ở công ty đã kết thúc từ lâu rồi mà ! – Ánh Tuyết vội vàng nói, giật mình – Sao chân em lại bị thương thế kia ?

-Em không sao ! – Cẩm Tử ủ rũ nói.

-Được rồi ! Em lên phòng đi ! Cần thận không ba trông thấy. Chị đã nói với ba là cả hai đứa đã đi ngủ rồi!

-Vâng! Chúc chị ngủ ngon! – Cẩm Tử cúi đầu. Trong gia đình này, người mà Cẩm Tử kính trọng nhất chính là chị Ánh Tuyết. Ngay từ khi mất mẹ, chị luôn ở bên chăm sóc, dõi theo từng bước đi của Cẩm Tử. Chị không hề nhắc đến cái bí mật mà cả hai chị em đều muốn che giấu. Chị chỉ luôn lặng lẽ dõi theo bước đi của Cẩm Tử mà thôi. Phải chăng, Ánh Tuyết đang sợ hãi điều gì đó?

Cẩm Tử lên giường đi ngủ.. từ trong tiềm thức sâu thẳm, trí nhớ của cô gợi về những nỗi ám ảnh – một cơn ác mộng thực sự.. Cẩm Tử gào thét... choàng tỉnh.. Không biết đến bao giờ, cơn ác mộng kia mới thôi ám ảnh trong tâm trí cô bé.. Cẩm Tử gỡ chăn, đặt hai chân xuống nền đất lạnh giá, ngửa cổ lên nhìn trần nhà.. nhắm mắt.. thở dài.. nước mắt cô bé lại khẽ tuôn ra...

3. Chương 3

-Này! Đạo gần đây em mãi mê chuyện gì thế? – Tuyết Cẩm hỏi cô em gái

-Chị có ý gì vậy?

-Đi sớm! Về muộn! – Tuyết Cẩm vừa nói vừa lắc lắc cái đầu, chép miệng.

-Dĩ nhiên là em không rảnh rang thời gian để chơi như chị rồi.

-Đi học rồi đi làm, chưa đủ bận rộn hay sao em còn vẽ vời thêm nhiều chuyện?

-Rốt cuộc chị định nói chuyện gì?

-Em vẫn giữ cái ý định chuyển nhà đấy hả?

-Dĩ nhiên!

-Ba có biết việc này không?

-Ba không có thời gian mà lo cho em đâu!

-Nhưng tại sao em lại phải làm như vậy chứ? Chị không muốn em ra ở riêng! – Tuyết Cầm nóng nảy

-Em không thay đổi quyết định đâu. Em đi đây!

Cầm Tử đang mãi mê với những dự định sắp tới...vô tình hay hữu ý cũng không rõ, một bóng người lướt qua va vào cô.

“Bịch!!” – Lại ngã nữa..

-Chu choa! Ai đây nhỉ? – một cô gái lạ cất giọng mỉa mai. Cầm Tử ngược mắt lên nhìn, Triệu Linh Nhi sao? Cô ta luôn là đối thủ của chị Tuyết Cầm – cô gái vàng ngọc của tập đoàn N.L.

-Có chuyện gì thế! Tôi với cô có quen nhau không? – Cầm Tử đang cố làm ra điệu bộ của Tuyết Cầm.

-Ya! Từ Tuyết Cầm.. Cô biến ngay cho khuất mắt tôi trước khi tôi giết cô!

-Này! Triệu Linh Nhi! Là cô cố tình đụng chạm tôi trước. Cô có nên rút ngay đi không? – Cầm Tử cười.

-Ya! – Linh Nhi đang nổi đóa. Cô gái này trước giờ chưa bao giờ vượt qua được sự nổi bật Tuyết Cầm nên luôn bực tức như thế.

-Sao thế! Linh Nhi? – một chàng trai bước xuống từ chiếc xe hơi sang trọng, tiến lại gần Linh Nhi.

-Ai đây! Nhân vật mới à? – Cầm Tử cố gắng tỏ ra ngạc nhiên, nhưng lại kèm theo cả điệu bộ khinh khỉnh nữa..

-Có vẻ như em gái tôi không được lòng cô cho lắm nhỉ? – Triệu Vĩnh Nam – anh trai của Linh Nhi, mới đi du học về lên tiếng.

-Chính xác hơn thì tôi không có sẵn lòng để chia cho cô ta..

-Thế thì chia cho tôi có được không? – Vĩnh Nam tiến sát lại gần Cầm Tử, cầm cổ tay của cô giơ lên..

-Này! Anh tránh xa tôi ra chút đi! Đừng có gặp ai cũng sẵn sả như thế!.. – Cầm Tử lúng túng. Đây là phản ứng của Tuyết Cầm. Phải nói diễn xuất của Cầm Tử khá là đạt đấy

-Từ Tuyết Cầm! Làm thế này tôi cũng chẳng mất gì! – Vĩnh Nam nói rồi vòng tay qua eo của Cầm Tử. Linh Nhi có vẻ thích thú lắm. Triệu Vĩnh Nam thật sắc sảo. Anh ta không định nhượng bộ con gái. Cô trở lại cái bộ mặt lạnh lùng sẵn có, bước lại gần Vĩnh Nam hơn nữa, nhón gót chân lên, nhếch môi cười, thì thầm vào tai anh ta: “VẬY anh muốn làm gì tôi nào?”

-Ế! Cô có phải là Từ Tuyết Cầm đâu! – Linh Nhi nói. Bước lại gần gạt Cầm Tử ra.

-Thì sao? – Cầm Tử bình thản trả lời

-Hahaha! Từ Cầm Tử ư! Tài diễn xuất của cô cũng khá đấy! Tôi rất ngạc nhiên! Cô định đối đầu với tôi từ lúc nào vậy? – Linh Nhi cười lớn rồi nói. Cầm Tử cười: “Cô còn phải ngạc nhiên nhiều hơn nữa đấy! Với lại... Xin lỗi! Cô chẳng có gì để tôi phải ganh ghét mà đối đầu với cô cả.”. Vĩnh Nam cười. Cậu ta thấy so với câu chuyện mà cô em gái hay kể về mình thì thực tế vẫn thú vị hơn nhiều.. Cầm Tử bước đi. Vĩnh Nam nói với theo:

-Cầm Tử à! Anh cảm thấy.. rất thích em đấy! Haha.

-Anh! Em ghét cả hai chị em nhà nó! – Linh Nhi phụng phịu. Vĩnh Nam tiến lại gần xoa đầu cô em nhỏ, trong đầu có những suy nghĩ của riêng anh..

4. Chương 4

Bin.. bin

-Hey! Chào em! – Cẩm Tử quay người lại. Vĩnh Nam cười, vẫy tay chào Cẩm Tử.

-Triệu Vĩnh Nam! Tôi không quen anh! – Cẩm Tử nói rồi đi tiếp.. Vĩnh Nam nhanh chóng mở nắp chiếc mũ trần anh đang đi, vòng người qua ghế đối diện, xuống xe mở cửa sẵn mời Cẩm Tử. Cẩm Tử lúng túng trước ánh mắt của những người xung quanh, thở dài và bước vào xe.

-Anh mời em đi ăn nhé! – Vĩnh Nam nhẹ nhàng nói

-Phiền anh đưa tôi về nhà

-Hình như ấn tượng đầu tiên của em về anh không được tốt cho lắm nhỉ? – Vĩnh Nam vẫn tươi cười

-Có lẽ.. anh nói đúng đấy!

-Chúng ta đi ăn cái gì đó nhé.

-Tôi không đói!

-Đi thôi! – Vĩnh Nam vui vẻ phóng con BMW mũ trần đen trùi trùi về hướng một nhà hàng sang trọng. Cẩm Tử thở dài, trong bụng nghĩ thầm: Cũng phải thôi! Đại công tử nhà họ Triệu phải ghé vào những nơi như thế này mới phù hợp với thân phận chứ! Một bữa ăn tiêu tốn tới cả nghìn \$, thật quá hoang phí!

-Ngon miệng không em!

-Ngon!

-Em nói chuyện vô lễ thật! – Vĩnh Nam cười.

-Vậy thì đừng nói chuyện với tôi nữa.

-Em thật khó tán – Vĩnh Nam thở dài

-Anh đừng có phí công chọc ghẹo tôi! – Vĩnh Nam thở dài và chìm vào trong những suy nghĩ của riêng anh. Từ lâu, anh đã trở thành một thằng đàn ông quay cuồng trong những mối tình một vài ngày, nhạt nhẽo vô cùng. Anh đã cặp với không biết bao cô người mẫu, ca sĩ, diễn viên bắt mắt, hoàn hảo.. Ai ai cũng bị cái vẻ manly bề ngoài cộng với gia thế nhà anh mê hoặc. Nhưng cô gái Cẩm Tử này có vẻ hơi khác biệt làm anh ta cảm thấy rất thú vị. Không hiểu là cô ta thờ ơ với mình thật hay là giả vờ để gây sự chú ý cho anh! Nếu vậy, cô ta phải là một diễn viên chuyên nghiệp mới đúng. Dù cô ta là người như thế nào thì anh vẫn bị cô gái này thu hút ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ. Một cô gái cố gắng làm mình không có gì nổi bật là một cô gái thực sự khiến người khác phải quan tâm. Đối với bất kỳ cô gái nào, Vĩnh Nam cũng giữ thái độ ngọt nhạt như vậy.. “Đối với anh, nếu không phải là em thì là ai cũng vậy thôi..” – Vĩnh Nam nghĩ thầm trong bụng, thoáng đau thương, buồn bã vương trên đôi mắt anh. Anh nhú cặp lông mày.

Cẩm Tử ngược mắt lên, quay sang nhìn Vĩnh Nam. Con người kỳ lạ. Kỳ lạ ngay từ lần gặp đầu tiên. Vừa mang cái đáng vẻ của một công tử ăn chơi, phách lối; lại vừa có cái đáng vẻ trầm tư, lạnh lùng của người lớn. Cẩm Tử cảm thấy khó hiểu.. cô không thể nắm bắt được tính cách của con người ngồi kế bên mình

-Em nhìn gì anh vậy! Cẩm Tử!

-Triệu Vĩnh Nam! Trông anh thật khó coi!

-Anh khó coi! – Vĩnh Nam cười lớn. – Khó coi ở chỗ nào chứ. Anh thần kinh rung rinh hay ngoại hình có vấn đề. Hình như anh cũng không có tiền sử về bệnh thần kinh và cũng chưa ai có ý kiến gì về ngoại hình của anh..

-Tự tin nhỉ! Vậy anh đoán xem anh khó coi ở chỗ nào!

-Em không nói sao anh biết!

-Anh cứ ở đây mà tự ngẫm! – Cầm Tử nhấn chân đạp phanh, mở cửa xe.

5. Chương 5

-NGUY HIỂM! – Vĩnh Nam giật mình - Em muốn chết à?

-Chào anh!

-Em đi đâu vậy? – Vĩnh Nam ngạc nhiên

-Tôi có nơi cần đi! Hẹn không gặp lại! - Cầm Tử bước xuống xe. Vĩnh Nam nhìn theo cô gái nhỏ, mỉm cười: Em thông minh lắm! Nhưng anh lại không muốn thích một cô gái quá thông minh. Vĩnh Nam quay xe lại, hướng về phía một tu viện..

-Cầm Tử! Em đứng lại cho chị! – Tuyết Cầm hét lên khi Cầm Tử chuẩn bị leo lên một chiếc xe tải chở đồ.

-Chị! Em sẽ về nhà mà! – Cầm Tử cười trừ nhìn Tuyết Cầm với ánh mắt âu yếm.

-Đi cẩn thận nhé! Tối về nhà ăn cơm được không? – chị Ánh Tuyết nhẹ nhàng nói

-Thôi chị ạ! Để vài hôm nữa em về! Em chuẩn bị đồ đạc cho nhà mới đã.

-Nhà mới có còn thiếu tiện nghi gì không? Tiền thuê nhà, tiền sắm sửa còn tiền tiêu dùng hàng ngày nữa có đủ không? – Anh Vũ – chồng của Ánh Tuyết lên tiếng hỏi han, giọng nói anh có vẻ như rất lo lắng

-Đủ anh ạ! Tiền lương làm ở công ty anh chị nhiều như vậy, lại còn tiền tiêu vặt chị cho em nữa! Em cũng có thể tín dụng mà anh cho phòng cho những trường hợp khẩn cấp rồi rồi! Anh chị không cần phải lo đâu! – Cầm Tử cười hiền lành.

-Em không để lại địa chỉ! Nhờ có việc cần thì sao?

-Em mà để lại địa chỉ, có khi Tuyết Cầm sang nhà em ở cả năm mất! – Cầm Tử nhăn nhó.

-Thôi em đi đi!

-Em chào chị! Tuyết Cầm! Em đi đây – Cầm Tử nghiêng đầu qua phía Tuyết Cầm đang phụng phịu phụng phịu.

Công việc chuyển nhà vất vả hơn Cầm Tử tưởng. Trước mặt cô bây giờ là một đống ngổn ngang hộp giấy đựng đồ mà không biết phải bắt đầu từ đâu..

Píp píp: Bạn có tin nhắn mới: “Bạn đã nhận một tin nhắn!”, – Máy điện thoại của Cầm Tử rung..

Ring..: “Ai thế?,,

Píp píp: “Anh có chuyện muốn nói với em!,,

Ring..: “Anh đang bày trò gì thế? Jen?,,

Píp píp: “ Sao em biết tài vậy? Em là siêu nhân hả?,,

Ring.. : « Có chuyện gì anh nói luôn đi ! »

Píp píp : « Chuyện quan trọng.. gấp rồi mới nói ! Em đang ở đâu ? »

Ring.. : « Nhà tôi »

Píp píp : « ok ! Anh đến ngay ! »

Ring .. : « ko phải nhà đó ! Địa chỉ:.... „

Píp píp: “? „

King koong....

-Vào đi! – Cầm Tử nói.

-Em..! – Jen ngạc nhiên, đưa ngón tay chỉ trỏ.

-Nhà mới của tôi!

-Em bị đuổi à! – Jen đùa

-Gần như thế! – Nghiêm túc. Jen thấy Cầm Tử không đùa, anh ta cũng không dám đùa cợt nữa. – Anh có chuyện gì mau nói đi!

-Trước tiên phải dọn dẹp đồng ngổn ngang này đã! – Jen nói rồi lập tức tháo mắt mũ, mắt kính, cởi áo vest ngoài, đồng hồ, rút ví và điện thoại để gọn trên bàn, bắt tay vào việc xếp đồng đồ đạc ngổn ngang trong căn phòng mới của Cầm Tử. Không gian riêng của Cầm Tử được chia làm 3 phần. Trung tâm là phòng khách với la liệt toàn thùng là thùng. Hiện tại thì trông nó chẳng giống phòng khách tẹo nào. Bên trái phòng khách là gian bếp và phòng WC nằm khuất, nhỏ gọn. Bên phải là phòng ngủ rộng nhất với cái giường, tủ, giá sách, bàn phấn được kê và bày biện gọn gàng. Jen bắt tay vào xếp gọn các thùng lại một chút, bước vào gian bếp xếp dọn đồng bát đĩa đang còn ngổn ngang trong hộp vào giá. Cầm Tử chỉ đứng nhìn chứ không nói gì. Cô mặc kệ Jen và cũng bắt tay vào công việc dọn dẹp dang dở của mình...

-Hờ! Một thật! Chưa bao giờ anh phải lao động thể này! – Jen gieo mình xuống ghế salon ở giữa phòng khách. Cầm Tử vẫn chưa xong việc, cô bước tới bên cạnh Jen, đặt cốc nước xuống bàn, đưa cho Jen một cái khăn ẩm rồi quay vào phòng bếp chuẩn bị cái gì đó. Lúc quay ra thì...

6. Chương 6

Jen! – Cầm Tử khẽ gọi. Jen đã ngủ từ lúc nào không biết! Cầm Tử mỉm cười. Cô bước vào phòng lấy chiếc chăn mỏng ra đắp cho Jen. Cô ngồi xuống bên cạnh Jen, mỉm cười nhẹ nhàng. Cô tiến lại gần chiếc bàn, để ý những vật khuất dưới cái áo khoác của Jen. Cầm Tử nhấc chiếc áo khoác để sang bên cạnh, nhìn xuống bàn: CD và Hộp đồng....Cô cầm hai thứ đó lên, chăm chú – Tên mình! Đóng MV ư? – Cầm Tử cầm đĩa CD bước vào phòng ngủ, bỏ vào trong walkman. Bên tai Cầm Tử vang lên ca khúc...

“MV’s Jen: Hãy cứ sống và quên như thế! (Demo)”

“Tôi chưa từng nói tôi yêu em..

Nhưng em nhẹ nhàng bên tôi.. ở bên tôi

Em như một thiên thần bé nhỏ...

Đến bên tôi khi tôi mềm yếu... khi tôi cần một người che chở...

Khi tôi muốn dựa dẫm và được yêu đuối..

Em lặng lẽ đợi tôi.. đợi tôi nói: Anh yêu em!

Em lặng lẽ chờ tôi.. chờ tôi yêu em thật lòng..

Nhưng tôi ích kỷ, tôi sợ bị tổn thương..

Tôi nghĩ em ở bên tôi là một điều hiển nhiên..

Em sẽ không thể rời xa tôi...

Vì vậy.. tôi đã không trân trọng tình yêu của em...

Ngày hôm qua.... em khóc..

Em nói với tôi rằng: Em cần phải giải thoát cho tình yêu của em

Và em cần có thời gian để quên tôi

Em đã đi rồi..

Ngày hôm nay... tôi khóc..

Nhưng không hề có thiên thần nào đến bên tôi nữa

Tôi nhớ em...

Nhớ sự dịu dàng của em..

Nhớ vòng tay ấm áp mà em dành cho tôi mỗi khi trái tim tôi run rẩy ..

Nhớ cả sự yên lặng của em...

Nhớ khi em vì tôi mà khóc.. khóc cho nỗi đau của tôi...

Tôi yêu em.. nhưng đã quá muộn phải không em..

Giờ đây.. tôi chẳng thể níu kéo được điều gì.

Vậy là cho đến cuối cùng..

Tôi cũng chẳng thể nói gì với em

Thôi thì xóa sạch ký ức và thả nó vào lãng quên.. em nhé

Sống một cuộc sống không em.. không một ký ức nào cả..

Những giọt nước mắt của em..

Tôi sẽ giữ lại tất cả

Để em có thể mỉm cười hạnh phúc..

Trong cái thế giới cô độc này..

Không có ai hiểu tôi bằng em..

Nhưng tôi phải để cho em ra đi thôi

Vì em xứng đáng có một hạnh phúc trọn vẹn hơn...

Hãy quên đi tình yêu của chúng ta em nhé

Hãy cứ sống và quên như thế !! »

Cầm Tử mỉm cười : « Jen đến vì việc này ư ? ». Cầm Tử đặt hộp đồng và CD lên bàn. Cô với tay lấy áo khoác, mở cửa đi ra ngoài. Nghe tiếng động cửa, Jen tỉnh dậy..

-Gì vậy ? – Jen nói

-Tỉnh rồi à ?

-Em đi đâu vậy ?

-Đi mua gạo. Tôi quên mất !

-Mua gạo à ! Để anh xách dùm. Jen quờ tay vợ đồng hồ, ví, mắt kính, mũ, áo khoác.. nhưng chợt ánh mắt dừng lại ở tờ hợp đồng và CD đặt ngay ngắn trên bàn, Jen cầm lên xem..

-Cầm Tử !

-Huh !

-Anh chưa kịp nói với em.. !

-Anh có định đi không ? – Cầm Tử đang ở ngoài cửa nói vọng vào. Jen đặt vội hai thứ đó xuống bàn rồi bước ra cửa... Hai người đi tới siêu thị. Jen ngại ngại tránh ánh mắt mọi người. Ngôi sao thì hay sợ đến chỗ đông người. Jen bước tới bên cạnh Cầm Tử, giành phần đẩy xe hàng.

-Anh muốn ăn gì ? – Cầm Tử hỏi Jen.

-Huh ?

-Hôm nay anh giúp tôi dọn nhà ! Tôi sẽ mời anh ăn tối !

-Em nấu hả ?

-Ừ !

-Có chắc.. ăn được không vậy ? – Cầm Tử liếc mắt nhìn Jen lườm lườm. Cô tiếp tục chọn đồ.

-A ! – Cầm Tử khê kêu lên. Lâu lắm mới đến những nơi như thế này, Jen đang ngơ ngác nhìn ngắm ngoảnh lại thấy cô đang loay hoay với bao gạo.

-Để anh ! – Jen nói, cầm 1 tay xách cái bao nặng trĩu ấy bỏ vào xe hàng. – Em mua khá nhiều nhỉ. – Jen trở vào cái xe hàng đầy ắp.

-Cũng đủ rồi ! Về thôi !

Khi bước ra thanh toán, cũng có một số lời thì thào thắc mắc về Jen. Nhận ra sự xuất hiện của Jen ở quầy thanh toán gây sự chú ý của mọi người, Cầm Tử thở dài, cố tình khoác tay Jen nói hơi lớn tiếng một chút :

-Anh ! Anh ra lấy xe đi để em thanh toán ! Chúng ta phải về nhanh thôi, cô bảo mẫu sắp đến giờ về rồi ! – Jen cảm thấy câu nói của Cầm Tử khó hiểu nhưng cũng nhận ra ẩn ý, anh giật cái ví trên tay Cầm Tử ra, rút ví của mình đưa cho cô rồi bước nhanh ra ngoài. Đám đông có tiếng ồn ào : « Chắc không phải Jen đâu ! » ; « họ là vợ chồng, còn có cả con rồi ! ».. rồi cũng tản ra. Cầm Tử cầm ví của Jen trên tay không biết phải làm thế nào, đành phải giở ví ra thanh toán. Cô nhìn thấy ảnh một người đàn ông bế trên tay một đứa trẻ, trông họ rất hạnh phúc. Nhưng một mép ảnh đã bị gấp lại mà chỉ nhìn sơ qua, Cầm Tử cũng biết được rằng người mà Jen cố tình gấp bỏ là một người phụ nữ. Cầm Tử không muốn tò mò hơn về những điều mà Jen không muốn tiết lộ cho người khác biết nên cũng thôi. Thanh toán xong, Cầm Tử loay hoay xách mấy túi đồ ra ngoài thì có bóng một người đưa tay giật những thứ Cầm Tử đang cầm...

7. Chương 7

Jen đưa tay đỡ lấy hai cái túi nặng trĩu trên tay cô.

-Jen !

-Sao em đoán tài thế ! Em có con mắt ở đằng sau à ! Anh còn chưa kịp lên tiếng nữa

-Không cần nhìn cũng biết ! Anh đứng đây gây ồn ào đấy !

-Em lại diễn kịch đi ! – Jen cười. Cầm Tử thở dài.

-Trông chúng ta chẳng giống một gia đình tẹo nào ! – Cầm Tử khoác tay Jen – Anh ! Anh đoán xem hôm nay mẹ có bất ngờ về món quà chúng ta mua tặng mẹ không ? Chắc mẹ đang nhức đầu với con nhóc đây anh nhỉ ? Về mau đi anh ! Em nhớ con quá !

-Chỉ cần một câu nói của em là đám đông tản ra ngay ! – Jen thì thầm, tươi cười nói : Vợ yêu !

-Em có nhiều tài năng thiên bẩm nhỉ ? – Jen cười. Cầm Tử thần nhiên không trả lời. Cô thấy buồn ngủ. Mỗi ngày bận rộn mệt mỏi đã quá rồi.. từ ngày mai sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.. Từ lúc nào, không hiểu tại sao Jen luôn nhìn về hướng cô gái này. Một tiểu thư sống trong một gia đình rất hạnh phúc, nhưng lại rơi nước mắt mỗi khi ngủ. Một tiểu thư, gia đình tuy không phải thuộc loại giàu sang phú quý tột đỉnh nhưng cũng thuộc hàng nổi danh chẳng kém cạnh một ai ; lại sống một cuộc sống cực kỳ đơn giản, như thể muốn cả thế giới đừng nhìn thấy mình đang hiện diện ở đây.. « Càng ngày anh càng cảm thấy em khó hiểu, trước mắt anh và em như có một màn sương đêm che phủ.. anh muốn bước lại gần em nhưng không thể.. anh muốn che chở cho em nhưng lại gặp phải sự phản kháng của em.. Anh không thể hiểu nổi em... ». Jen đang mãi miết với suy nghĩ của riêng mình thì..

-Mẹ ơi ! – Cầm Tử khẽ nói, nước mắt tuôn trào trong giấc ngủ chập chờn.

-Mỗi khi em nhắm mắt thì những dòng lệ lại ứa ra ! – Jen trầm nghĩ. Nhìn Cầm Tử, anh nghĩ lại cái giây phút mà cuộc sống của anh bước sang một trang mới... 8 năm đã trôi qua rồi... Jen đỗ xe lại trước cửa nhà của Cầm Tử. Anh để cô chìm đắm trong cơn ác mộng thêm một chút nữa. Cái mà Jen muốn biết là : Điều gì đã khiến Cầm Tử đau khổ như thế này ?

-Mẹ.. ! Đừng ! Meeee... ! – Cầm Tử hét lên đúng lúc cô choàng tỉnh dậy... Mắt cô ướt đầm lệ.. Cầm Tử thở dốc, mở to đôi mắt sợ hãi.. và cố gắng lấy lại bình tĩnh..

-Đừng sợ.. Cầm Tử ! – Jen nhẹ nhàng nói. Cầm Tử ngơ ngác quay sang nhìn Jen như muốn che giấu điều gì đó. Jen không nói gì cả, chỉ im lặng và quan sát nét mặt của Cầm Tử.

-Anh... ! – Cầm Tử định nói điều gì đó nhưng rồi lại thôi. Nếu như nói ra.. có lẽ càng nguy hiểm hơn... – Xin lỗi ! Em hơi mệt ! Hôm khác em sẽ mời anh ăn tối !

-Anh xách đồ lên giúp em ! – Jen nói, Cầm Tử không từ chối. Cô mở cửa xe bước ra.. lảo đảo..

-Cẩn thận ! – Jen đánh rơi túi đồ, đưa tay ôm lấy Cầm Tử từ phía sau. Bàn tay anh dường như không muốn buông ra, anh ân cần dìu Cầm Tử lên phòng.

-Cảm ơn ! – Cầm Tử mệt mỏi nói. Jen bước vào bếp Cầm Tử, pha cho cô một ly trà nóng, để lên bàn rồi nói.

-Em uống đi rồi hãy ngủ. Anh về đây !

-Chào anh ! – Jen lấy tập hồ sơ và CD trên bàn rồi bước ra khỏi cửa, lưỡng lự một chút rồi rời khỏi nhà. Trước đó, Jen quay đầu lại nhìn Cầm Tử.. anh cảm thấy rất xót xa.

Cầm Tử nhìn qua cửa sổ, Jen đã đi rồi. Cô khóa cửa lại.. bất chợt ngồi sụp xuống, nước mắt lăn chã tuôn rơi.. Thời gian cũng đã trôi qua... 5 năm rồi.. không quá lâu để quên nhưng cũng phải đủ để có thể người ngoại chứ.. Thế nhưng cơn ác mộng vẫn hiện về từng đêm ám ảnh cô... trái tim Cầm Tử như muốn nát vụn ra khi ngày ngày hình ảnh người mẹ quá cố hiện về trước mắt...

8. Chương 8

Cầm Tử đang nhìn về quá khứ - câu chuyện như mới xảy ra ngày hôm qua... Đó là... cái ngày cha bức chết mẹ.. cái ngày mẹ lao đầu vào xe tải tự tử ngay trước mắt nó..

« - Tôi chán ngấy cô rồi ! Tôi sẽ cho cô những gì cô muốn ! Cô đừng đòi hỏi tình yêu từ tôi nữa..

-Không ! Em sẽ không ly hôn đâu ! Nhất định không ! – Người đàn bà quỳ xuống khóc lóc van xin tình yêu, cố gắng níu kéo hạnh phúc mỏng manh

-Cô buông tha cho tôi đi ! Tôi xin cô đấy ! – Người đàn ông lạnh lùng gạt tay ra..

-Không! Không! – Người đàn bà lắc đầu liên tục – Gia đình chúng ta đã từng rất hạnh phúc mà! Anh đã từng rất yêu em mà! Anh đừng vô tình như vậy..

-Gia đình! Ngay từ đầu giữa tôi với cô đã không tồn tại tình yêu rồi! Bất hạnh thay.. tôi yêu quyền lực hơn tất cả mọi thứ trên đời! Tôi chưa từng yêu cô.. Cô không còn giá trị lợi dụng nữa..

-Dù vậy! Xin anh đừng bỏ đi! Xin anh đừng rời xa em..

-Cô cút đi! Đừng có quỵ lụy như vậy! Thật phiền phức! – Người đàn ông đưa bàn chân đá thẳng vào bụng người đàn bà đang quỳ dưới đất... Bóng một người bật mồm Cầm Tử ngăn cho cô bé con 12 tuổi không chạy vào...Nước mắt hai đứa trẻ tuôn rơi..

-Trước khi Phạm An này chết đi, anh đừng mong rũ bỏ được tôi! – người đàn bà với đôi mắt chứa đầy đau khổ và uất hận đứng lên nói lớn.

-Vậy cô có thể chết! – người đàn ông lạnh lùng châm điếu thuốc, vừa hút, vừa nói

-Được! Anh muốn giải thoát chứ gì! Tôi sẽ giải thoát cho anh nhưng tôi sẽ khiến cho anh suốt cuộc đời này phải sống trong đau khổ và dằn vặt.... người đàn bà vừa nói dứt lời, người đàn ông vút điếu thuốc xuống sàn nhà, dẫm cho tắt lửa, bước ra ngoài... Đứa trẻ còn lại một tay kéo Cầm Tử núp đi, tay kia vẫn bịt miệng cô bé.. Sau khi người đàn ông đi khuất, hai đứa trẻ lò dò tiến tới bên mẹ.. Bà mẹ đưa tay ra xoa đầu hai đứa, ôm hai đứa con vào lòng. Cầm Tử cảm thấy bàn tay của bà run bật lên. Mẹ chỉ giục hai đứa con đi ngủ, nước mắt bà lại tuôn rơi... Khi hai đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời mẹ bước về phía phòng của mình, người phụ nữ kia cũng đứng dậy bước đi, nhưng là bước xuống cầu thang, tiến về phía cánh cổng ra vào... Mở cửa, chân không bước ra ngoài... Cầm Tử không về phòng mà chạy theo mẹ... Nhưng trước mắt cô, là tiếng một chiếc ô tô phanh gấp, là tiếng hét cuối cùng của người mẹ... Tai nạn! Không.. mẹ cô đã tự tử.. tự tử vì một người đàn ông không xứng đáng.. tự tử vì chính bản thân mẹ.. Cầm Tử hét lên rồi ngất đi... Đối với một đứa trẻ 12 tuổi... điều này.. chính là ác mộng.. một cơn ác mộng cuốn chặt trái tim.. một sự thật...

Cầm Tử ngày hôm nay đang cười.. cô nhoẻn một nụ cười chua xót giấu sau những giọt nước mắt.

Cầm Tử đang nghĩ rằng: chính vì tại mẹ quá yêu cha, chính tại tình yêu của mẹ mà gây ra bao nỗi đau khổ cho cái gia đình này. Nó hận cha, nó hận cả mẹ nó. Tại sao mẹ lại phải quỳ lạy để van xin tình yêu của một người chưa từng yêu mẹ. Cái gia đình vốn không được xây dựng nên từ tình yêu, lại muốn van hồi nó bằng tình yêu sao?

-Mẹ tưởng rằng... khi mẹ chết đi, cha sẽ tưởng nhớ đến mẹ và như thế là mẹ sẽ sống trong lòng ông ấy mãi sao?... Mẹ nhầm rồi! Mẹ hãy nhìn xem.. vị trí của mẹ bây giờ... cha đã lấy bao người đàn bà khác về để thay thế mẹ rồi!.. Người đàn bà thứ hai kia cũng đáng thương như mẹ, bà ta cứ nghĩ rằng mình sẽ trở thành người phụ nữ cuối cùng trong cuộc đời của cha... Nhưng rồi sao.. bà ta cũng đã bị ruồng bỏ... Mẹ nhìn xem.. Bà ta ngu ngốc.. Mẹ còn ngu ngốc hơn.. – Cầm Tử nói trong bóng tối.. giọng nói run run.. vừa hận.. vừa thương.. vừa đau.. lại vừa xót xa...

Jen về đến nhà trong sự lo lắng, bất an... Anh không biết làm thế nào để xoa dịu trái tim người con gái mới rồi còn khuyu ngã trong vòng tay anh..

Reng.. reng...

-Helo! – Jen nói

-Sao rồi chú em! – Holan – người quản lý nữ của Jen lên tiếng.

-Chị Holan!

-Chuyện ký hợp đồng với cô diễn viên mà em chọn thế nào rồi!

-Hợp đồng ý ả...! – Jen đang cầm bản hợp đồng và đĩa CD trên tay, anh mở ra.. tiếc là chưa kịp đưa nó cho Cầm Tử...

-Hử...! – Jen lên tiếng bất ngờ, giọng cậu ngạc nhiên!

-Sao thế, Jen! – Holan tò mò hỏi..

-Cô ấy ký rồi!

-Ký rồi thì là ký rồi! Làm gì mà cậu còn ngạc nhiên hơn chị thế..

-Nhưng em chưa hề nói gì về MV và bản hợp đồng với cô ấy!

-Thế sao mà cô ta biết!

-Hi ! Chắc trong lúc em ngủ, cô ấy đã lén ký vào hợp đồng rồi !

-Rất cuộc là có chuyện gì với cô gái nhỏ của cậu đây.. Jen ! – Chị Holan bật cười..

-Nhưng chị ơi ! – Jen nói, Holan im lặng để cho cậu ta nói tiếp.

-Cô ấy có ghi vài note.. Không tiết lộ tên diễn viên, không xuất hiện trong buổi quảng bá MV..

-Không được ! Dẹp ngay cái hợp đồng này cho chị.. nhanh lên ! – chị Holan quát lớn..

-Chị ! Nếu không phải là cô ấy thì không được đâu !

-Không thể ! MV này là bước đệm để em tiến chân vào thị trường C-pop, nó cũng là cơ hội để em lấn sân sang nghiệp diễn viên nữ. Chị không muốn một diễn viên vô danh xuất hiện trong MV của em. Nếu như là một nghệ sĩ nổi tiếng, chắc chắn MV sẽ thành công gấp đôi.

-Chị ! Chị không tin tưởng vào sức ảnh hưởng của em sao ? Chị không tin tưởng vào sự lựa chọn của em sao ? Nếu em là cô ấy, chắc chắn sẽ là cô ấy, cảm xúc của một diễn viên không chuyên sẽ tạo ra sự chân thật không hào nhoáng, không giả dối.

-Jen ! Chị tin vào em nhưng không tin vào cô diễn viên mà chị chưa biết mặt đó.. Dù sao cô ta cũng không xuất hiện để quảng bá MV, chị không muốn làm việc với kẻ vô trách nhiệm như vậy được – Holan đang cố thuyết phục Jen thay đổi ý định

-Chị không cần phải lo đâu ! Chắc chắn sẽ có diễn viên xuất hiện vào buổi công chiếu MV.. còn tên.. không phải là một điều quá khó.. – Jen cười khì..

-Liệu có thể thuyết phục cô ta không ?

-Chị..

-Thôi được rồi, Jen ! Chị chịu thua em.. Nhưng chị muốn đảm bảo MV này nhất định sẽ trở thành hit. Vì vậy, chị muốn kiểm tra thực lực của cô bé đó, nếu như cô ta bất tài, chị sẽ gạt bỏ cô ta không thương tiếc.

– Giọng Holan đành lại.

-Chị ! Chị sẽ được biết vào ngày khởi quay đầu tiên. – Jen cười.. Holan thở dài cúp máy... Với Jen, Holan hoàn toàn tin tưởng, tin tưởng ngay từ ánh mắt đầu tiên khi Jen còn trong bộ dạng nhếch nhác của một đứa trẻ 15 tuổi lang thang đầu đường xó chợ, móc túi của Holan. Holan đã nhận ra đôi mắt sáng rực rỡ ẩn sau gương mặt bẩn thỉu ấy cùng với một sức hút lạ kì. Cô đã quyết định trở thành người đỡ đầu cho cậu bé kia. Và cô không nhìn nhầm người, Thành Khắc đã lấy nghệ danh là Jen, trở thành người mẫu độc quyền ột hãng thời trang lớn. Tình cờ phát hiện ra chất giọng tuyệt vời của Jen chính là bước đệm để Holan đưa Jen trở thành ngôi sao ca nhạc số một châu Á chỉ trong vòng 3 năm.. Jen chính là viên ngọc quý một tay Holan mài giũa, cậu ta chẳng khác gì đứa em nhỏ mà Holan hết lòng thương yêu, nâng đỡ. Thế nhưng, Holan luôn thắc mắc về thân thế của Jen. Mỗi khi cô hỏi về gia đình, cha mẹ của Jen thì đều bị cậu ta từ chối trả lời.. Nhưng Holan chắc chắn, Jen không thể là một đứa trẻ xuất thân ở đáy cùng xã hội được.

9. Chương 9

“Theo một nguồn tin đáng tin cậy, JPN – công ty đại diện của Jen đang âm thầm tiến hành ra mắt một MV hứa hẹn sẽ trở thành bom tấn trên thị trường âm nhạc Châu Á.. Không cần phải nói cũng có thể hiểu được sự hồi hộp của các fan hâm mộ.. Jen’s MV sẽ là một ca khúc như thế nào? Chúng ta hãy đón chờ xem nhé”

-Anh! Cái tin mà MCPD mới đưa sáng nay là thế nào? – Tuyết Cầm gặng hỏi Jen khi cả hai đang đi chơi

-Rồi em sẽ biết thôi! – Jen ra vẻ thần bí..

-Anh! Em hồi hộp sắp chết rồi nè!

-Biết trước mất hay! Nhưng anh sẽ phải cần đến sự giúp đỡ của em đây - Jen cười. - À này! Ba của em thật nổi tiếng nhưng.. sao anh chưa từng gặp mẹ của em? - Jen đang hỏi dò Tuyết Cầm, hy vọng có thể biết chút ít về điều đang ám ảnh Cầm Tử. Một thoáng im lặng trong Tuyết Cầm.

-Mẹ em... đã mất.. từ năm em 12 tuổi rồi.. - Tuyết Cầm áp ứng.

-Mất! Mẹ em mất rồi ư? Anh xin lỗi! - Jen lúng túng. Tuyết Cầm lắc đầu..

-Là do tai nạn giao thông! Giữa đêm khuya, không hiểu tại sao mẹ lại chạy vội ra đường.. và vô tình bị.. - Nhớ về mẹ, Tuyết Cầm cũng có những cảm xúc lưu luyến, đau lòng khôn xiết... Tuyết Cầm nhớ đến nụ cười hạnh phúc của mẹ, nhớ những ngày mẹ cùng chị Ánh Tuyết đưa Tuyết Cầm và Cầm Tử đi chơi, được mẹ nấu cho ăn, được mẹ ôm vào lòng trìu mến.. Từ khi mẹ mất, chị Ánh Tuyết cố gắng bù đắp lại khoảng trống của mẹ.. nhưng Tuyết Cầm đôi khi vẫn cảm thấy rất cô đơn..vì nhớ mẹ.. Nước mắt Tuyết Cầm khẽ chảy ra..

-Không sao! Không sao đâu em! - Jen xoa đầu Tuyết Cầm. Jen đang nghĩ gì? - “Câu chuyện chắc chắn không đơn thuần như Tuyết Cầm vừa kể... Rốt cuộc.. chuyện gì đã khiến cho Cầm Tử phải đau đớn đến vậy?”

-Sáng rồi! - Cầm Tử nhồm dậy khỏi cái sàn nhà lạnh ngắt. Đêm hôm qua, Cầm Tử đã ngủ ở cái nơi mà cô đã gục xuống trước đó.. Giấc ngủ chập chờn.. lúc tỉnh.. lúc mê khiến cho Cầm Tử khó chịu vô cùng... Cô tiến lại gần cái bàn đặt ở phòng khách, với tay uống cốc trà nóng đã nguội ngắt mà Jen pha cho cô từ đêm qua... “Mặc kệ nó là cái gì!”. Vất vả lắm cô mới có thể mở to hai đôi mắt của mình.. Thật mệt mỏi.. Những buổi sáng như thế này đúng là cực hình.

Bin..bin

-Chào em! - tiếng một người con trai. Cầm Tử quay lại nhìn. Không ai khác là Triệu Vĩnh Nam.

-Anh có thể thôi ồn ào được không? Tôi rất mệt! - Cầm Tử thở dài. Cô không hiểu tại sao cô không hề ghét con người này, thậm chí không cảm thấy khó hiểu khi ở gần anh ta. Cầm Tử chỉ thấy tò mò.. cực kỳ tò mò về Triệu Vĩnh Nam.

-Em lên xe đi! - Hôm nay Cầm Tử rất mệt mỏi. Vì vậy, cô ngoan ngoãn lên xe không phản pháo gì trước thái độ ngạc nhiên của Vĩnh Nam.

-Em muốn đi đâu!

-Một nơi nào đó yên tĩnh...

Vĩnh Nam dừng xe lại bên bờ sông Hoàng Phố

-Nơi này đủ yên tĩnh chưa? - Vĩnh Nam hỏi đùa..

-Anh có thể bớt đùa cợt đi được chứ! - Cầm Tử nói giọng van nài.

-Có chuyện gì xảy ra với em vậy? - Vĩnh Nam nhíu mày, tỏ ra lo lắng, bước tới ngồi gần Cầm Tử. Gương mặt lộ rõ vẻ nghiêm túc

-Không có gì! Chỉ là áp lực quá thôi... - Cầm Tử cố che giấu..

-Không muốn nói cũng không sao! Chỉ cần em cố gắng vượt qua là được! - Vĩnh Nam mỉm cười.

-Phải! Cố gắng vượt qua! - Cầm Tử nói - Như anh vậy phải không?

-Như anh! - Vĩnh Nam chột dạ.

-Không phải anh luôn che giấu sao? - Cầm Tử buột miệng nói.

-Anh che giấu..? – Vĩnh Nam cười lớn. Cầm Tử chỉ gật gù cái đầu. Gió của bờ sông đang thổi mạnh vào mặt của cô gái nhỏ, như muốn làm vơi bớt đi nỗi buồn đau..

-Vậy em nói xem, anh đang che giấu âm mưu gì?

-Có rất nhiều thứ cần phải che giấu.. mà không nhất thiết phải là âm mưu

-Ví dụ như....

-Quá khứ buồn đau... kỉ niệm không quên.. một hình bóng không thể nguôi ngoai.. – Cầm Tử thở dài như một bà lão đang chiêm nghiệm cuộc đời..

-Vậy tức là em cũng đang che giấu...

-Ai chẳng có những quá khứ của riêng mình mà bản thân đều muốn che giấu.. tôi có.. anh có.. người khác có.. Không ai biết đó là gì nhưng chắc chắn.. tất cả đều đang cố gắng vượt qua..

-Hôm nay em nói hơi nhiều đấy! Em đang cố tỏ ra hiểu biết để thăm dò anh phải không?– Vĩnh Nam đang cố nói sang đề tài khác. Cầm Tử thở dài..

-Haizzz! Anh muốn nghĩ sao thì tùy! Còn tôi.. tôi cảm thấy chắc chắn anh đang sống ngược lại với cách sống của mình...

- Tại sao anh lại phải sống ngược lại với cách sống của mình chứ. Từ khi sinh ra, số phận của anh đã được định đoạt là giàu sang cả đời. Anh không cần phải tranh đấu, không cần ganh ghét, không cần tham vọng, không cần âm mưu... Anh còn điều gì không hài lòng với hiện tại của mình chứ, việc gì anh phải thay đổi cách sống của mình?

-Vì tình yêu chẳng! – Cầm Tử nói, giọng cô bé thoáng buồn.

-Em đang nói về em? – Vĩnh Nam tỏ ra thần bí. Cầm Tử cảm thấy khó hiểu

-Anh có ý gì? – cô bé hỏi..

-Anh mới quen biết em mới được một tháng nhỉ?

-Phải!

-Cũng không phải là quá lâu! Chuyện của em với anh chàng ca sĩ tên Jen kia nữa.. đấy là điều “người khác” muốn che giấu mà em nói tới...

-Anh có ý gì?

-Em thích cậu ta phải không? Thích đến nỗi không cần quay lại nhìn, em luôn có thể nhận ra sự hiện diện của cậu ta.. mọi lúc, mọi nơi!

-Anh cảm thấy thế sao? – Cầm Tử quắc mắt sang nhìn Vĩnh Nam.

-Em rất thông minh, rất có sức hút nhưng em quá khô khan, Cầm Tử ạ! Em có tình yêu lại không biết thể hiện nó ra thế nào; em có tham vọng nhưng em lại cố che giấu nó đi.. Em lạnh lùng đấy, nhưng không quá khó để có thể hiểu em..

-Tôi chỉ là một người bình thường thôi, dĩ nhiên tôi có tham vọng, tôi không nói tôi xinh đẹp đến mức có thể dấn lên người khác để nổi bật, tôi không nói tôi tham vọng tới mức cướp đoạt, giành giật những cái thuộc về người khác để thỏa mãn mình. Và tôi cũng không cần tình yêu – thứ tình cảm quy lụy giết chết con người. Có thể anh hiểu được suy nghĩ của tôi, anh đang nhìn tôi như chính bản thân anh vậy. Vì thế, anh đừng cố tỏ ra thông minh như thế: Em thật dễ đoán, còn tôi khó đoán. – ánh mắt sắc lạnh của Cầm Tử khiến cho Vĩnh Nam hơi rùng mình, nhưng cũng như anh, sâu trong lớp áo ngoài giả dối ấy, đều có những trái tim đang chịu tổn thương...

10. Chương 10

Cầm Tử đứng dậy bước đi! Triệu Vĩnh Nam – anh ta là người hiểu cô nhất từ trước đến giờ. Và đối với Vĩnh Nam cũng thế - Từ Cầm Tử - cô là người thấu hiểu nỗi đau của tôi hơn ai hết.. Sau khi Cầm Tử đi khuất, Vĩnh Nam cũng đứng dậy, mở cửa ô tô, quay xe về hướng một tu viện. Anh ta đỗ xe lại, mãi miết đi xuyên qua bìa rừng.. và dừng lại trước tàn tích của một tu viện cũ trước đây đã bị cháy rụi.. Vĩnh Nam bước qua đồng tro tàn.

-Roran! Em có khỏe không? Ở trên thiên đường có lạnh không? Có còn nhớ tới anh không? Nơi đó.. chắc là hạnh phúc lắm.. nhưng anh.. anh đã quá mệt mỏi với cuộc sống này rồi..một cuộc sống còn đau khổ hơn cả cái chết... Anh tưởng rằng anh có thể quên được em! Anh tưởng rằng chỉ cần rời xa nơi này, rời xa em thì anh sẽ ổn, trái tim anh sẽ không còn đau nữa.. Thế nhưng, anh không thể cầm được lòng mình mà trở lại nơi này... cố gắng tìm lại dù chỉ một chút bóng hình em, dù chỉ một chút hơi ấm còn vương vấn của em...Anh nhớ em! Nhớ em lắm! Roran! – Những giọt nước mắt cay đắng, ngậm ngùi đang lăn dài trên má chàng tranh niên 25 tuổi.. Nơi này, chính là nơi mối tình đầu tiên của anh nở hoa, là nơi một chàng trai trẻ luôn cao ngạo, tự tôn, coi tiền và quyền là trên hết đã biết dừng lại, nhìn những tổn thương mà mình gây ra cho người khác, con người này đã thay đổi để trở nên biết thấu hiểu, biết thương xót và đồng cảm với những số phận bất hạnh hơn mình. Nhưng nơi đây... cũng là nơi người anh yêu thương nhất trên đời này ra đi, mang theo cả trái tim và cuộc sống của anh đi mất...

-Anh! Sao giờ này anh mới về? – Linh Nhi đợi anh trai cô bé ở ngôi biệt thự riêng của anh ta, đích thân cô ra mở cửa cho Vĩnh Nam.

-Anh! Anh say rồi! – Linh Nhi đỡ Vĩnh Nam vào phòng, dìu anh trai lên giường, đắp chăn cẩn thận..

-Ro..ran..! Ro..ran... - Nghe thấy cái tên ấy, Linh Nhi xót xa, cô nắm chặt bàn tay anh trai, nước mắt cô cũng chảy ra...

-Anh ơi! Đã 4 năm rồi! Sao anh không quên chị ấy đi! Chị Roran đã chết rồi! Chị ấy đã ra đi rồi! - Linh Nhi nghẹn ngào. Cô bé nhớ lại 4 năm trước đây, khi Vĩnh Nam lần đầu tiên đưa cô tới tu viện chơi. Cô bé đã từng rất ghét nơi này, cô tiểu thư nhỏ khiếp sợ khi nhìn thấy những đứa trẻ chơi những đồ chơi bẩn thỉu, mặt mũi chúng nhem nhuốc... Khi đó, Roran xuất hiện. Roran xinh đẹp, một nét đẹp hiền lành, trong sáng và nhân hậu. Roran đã chơi với Linh Nhi cả ngày khi mà Vĩnh Nam đang bàn bạc công việc, Roran đưa Linh Nhi đi khắp tu viện, kể cho Linh Nhi câu chuyện về những đứa trẻ mồ côi, về những mảnh đời bất hạnh, khốn khổ khiến cho Linh Nhi biết thương cảm và hòa nhập với bọn trẻ mà trước đây cô bé nghĩ là nhơ nhuốc... Linh Nhi nghĩ rằng Roran và anh trai mình chính là một đôi trời sinh, mong rằng, chúa trời sẽ tác hợp cho đôi tình nhân kia.. Nhưng Linh Nhi không ngờ, Roran cũng là một đứa trẻ mồ côi, và cha mẹ cô nhất mực phản đối tình yêu này...

“-Ta nhất quyết không chấp nhận một đứa trẻ mồ côi trở thành con dâu tập đoàn N.L đâu. Tốt hơn hết, con nên từ bỏ cái tình yêu mù quáng này đi!

-Có phải vì thế, mà cha đã thiêu trụi tu viện, thiêu cháy cô ấy và tất cả những con người đáng thương ở đây không? – Vĩnh Nam với đôi mắt hận thù, trợn ngược lên nhìn người cha của mình! Triệu Long – chủ tịch tập đoàn N.L chỉ giương đôi mắt bình thản lên đối đáp với cậu con trai xốc nổi của mình.

-Ta không biết gì về vụ cháy cả!

-Tôi không tin! Tôi không muốn tin cha mình lại là kẻ giết người không ghê tay, hại chết một lúc mấy chục mạng người trong tu viện chỉ vì muốn con trai từ bỏ tình yêu của nó!

-Ta đã nói ta không biết gì về vụ cháy cả!

-Cả đời này tôi không muốn nhìn mặt ông nữa, tôi không muốn gọi một kẻ như ông là cha. Tôi sẽ đi khỏi đây như ông muốn.. Rồi ông sẽ thấy, khi trở về, tôi sẽ phá nát cái sự nghiệp của ông. – Vĩnh Nam nói xong, dùng dùng bỏ ra ngoài, đóng rầm cánh cửa. Trước mắt anh là cô em gái nhỏ mới 13 tuổi đang trợn tròn mắt lên nhìn mình. Anh quỳ xuống bên cạnh cô em gái, cố gắng bình tĩnh nói:

-Linh Nhi! Anh sẽ rời khỏi đây! Em chờ anh trở về, chúng ta sẽ gặp lại nhau, được không? – Linh Nhi khẽ gạt đầu. Quả nhiên, hai tuần sau, Triệu Vĩnh Nam lấy tên là Spaince Rainster - Spaince là cái tên mà Roran gọi Vĩnh Nam, còn Rainster là họ của Roran: Roran Rainster. rời khỏi Trung Quốc sang Anh du học. Linh Nhi lúc còn nhỏ, không hiểu hết ý nghĩa của những lời anh trai nói. Nhưng bây giờ, cô bé đã hiểu, anh trở về đây, chính là muốn tự tay phá nát cơ nghiệp mà một tay tổ tiên, gia đình mình đã xây dựng để trả thù cho vết thương ngày xưa anh phải chịu đựng. Ngày anh trai ra đi, Linh Nhi đã mon men tiến lại gần bàn làm việc của cha, ôm cổ ông, bóp vai cho ông.

-Cha! Anh trai nói.. cha là một kẻ giết người!

-Không! Cha không phải là một kẻ giết người! Một ngày nào đó, anh con sẽ hiểu tấm lòng của một người làm cha như ta! – Triệu Long cầm tay cô con gái, thở dài. Đôi mắt ông buồn rầu.”

-Roran! – Tiếng nói trong cơn mê của Vĩnh Nam đã kéo Linh Nhi ra khỏi sự hồi tưởng.

-Anh trai! Chắc chắn anh đã hiểu lầm rồi! Em tin cha của chúng ta là một người nhân từ. Nhất định, ông ấy không hại chết tu viện và chị Roran đâu! Em tin nhất định như vậy! Vì thế.. anh đừng hận cha.. có được không? – Linh Nhi khóc. Khổ thân cô bé luôn phải khó xử khi đứng giữa cha và anh trai.. Một cô gái tự tin, luôn coi mình là trung tâm thế giới lại mang trong mình một nỗi trăn trở lớn đến vậy!

11. Chương 11

Ngày họp bàn thảo luận kế hoạch quay MV

-Chà chà! Cô diễn viên mới mà Jen phát hiện được đây có phải không? – một trong những người mẫu, diễn viên góp mặt trong MV lên tiếng. Cẩm Tử không trả lời, chỉ im lặng

-Cô ta muốn bầu víu và Jen để tìm sự nổi tiếng đây mà!

-Cô ta dùng cái gì mà có thể thuyết phục được Jen để cho cô ta đóng vai chính nhỉ? Tiền, quyền.. hay... thể xác.. Hahahaha! – những tiếng nói bốn cọt, mĩa mai, coi thường không ngừng vang lên bên tai Cẩm Tử. Cô bé vẫn biết bước chân vào làng giải trí không phải dễ dàng.. nhưng những cô gái nổi tiếng kia, có biết bao fan hâm mộ, nếu họ biết mặt trái của người mà họ thần tượng, chắc họ sẽ buồn lắm..

-Em đọc đi! – Jen bước lại gần chỗ Cẩm Tử đang ngồi!

-Gì vậy? – Cẩm Tử nói.

-Dàn cảnh! – Cẩm Tử lúc lắc đầu, cô mở tập giấy ra xem kế hoạch mà họ phải tiến hành, viễn cảnh MV đang hiện ra trước mắt Cẩm Tử. Cẩm Tử đóng vai một cô gái lớn lên bên Jen từ nhỏ, luôn xuất hiện bên cạnh Jen mọi lúc mọi nơi từ những chuyến du lịch, những buổi party, những đêm đi bar dưới con mắt ghen tỵ của biết bao cô gái khác, nhưng Cẩm Tử luôn sống trong tâm trạng của một người con gái yêu đơn phương; bởi vì chàng trai kia mang trong mình một nỗi đau sâu kín, đã đóng kín tâm tư, không chịu chia sẻ với ai đã tìm đến những cuộc chơi thâu đêm suốt sáng để quên đời. Tâm trạng cô bé ấy khi chứng kiến người mình yêu đau khổ mà không thể làm gì như thế nào nhỉ? Và rồi, trong một lần say sưa, chàng trai đã tán tỉnh một cô gái xinh đẹp đi cùng bạn trai khiến cô ta bỏ anh ta để theo mình; việc đó đã dẫn đến gây gổ trong quán bar và kết quả cô gái bé nhỏ phải nhập viện vì đỡ một đòn của đối phương thay cho người cô yêu... Cái ngày hôm đấy cũng là ngày chàng trai xung đột với cha mẹ mình, nỗi đau một gia đình sắp tan vỡ luôn canh cánh trong lòng chàng trai này. Cô gái tỉnh dậy, ngó qua cửa sổ, nhìn thấy chàng trai đang ngồi ở ghế đá trước sân viện.. cô đã đi xuống, ôm chặt lấy cậu. Và cậu trai kia như tìm được chính sự an ủi trong tim mình.. anh đã gục đầu vào vai cô mà khóc. Trái tim đã dần dần ấm lại khi ở bên cô. Cô gái trốn viện đi chơi với cậu, hai người đi dạo trên đường, đi lên chùa, đi đến bờ sông Hoàng Phố - một ngày vui chơi. Nhưng tình yêu cô gái dành cho anh không làm nỗi đau trong lòng anh vơi bớt. Anh lại tiếp tục xung đột với gia đình, lại vùi mình vào trong men rượu. Những lúc như thế này, trái tim cô gái bé nhỏ kia như quặn lại vì đau, vì xót xa... Ranh giới giữa họ là tình yêu nhưng họ không phải là người yêu.. cô gái cứ chờ đợi

chàng trai; còn chàng trai cứ nghĩ cô ấy sẽ luôn luôn ở bên cạnh mình.. Cô gái đã yêu chàng trai đến mức có thể từ bỏ tất cả, chấp nhận tất cả để được bên cạnh anh... sau mỗi cuộc chơi, chàng trai trên đường trở về nhà mình lúc nào cũng đi qua một công viên nhỏ và anh ta luôn dừng lại ở đó, ngồi bên chiếc ghế gỗ và khóc... Chỉ những lúc ấy, cô gái mới có thể đến bên và an ủi trái tim chàng trai.. Cô không biết làm gì hơn là khóc cùng anh, cười cùng anh, vui cùng anh, buồn cùng anh.. dường như cuộc sống của cô chỉ có ý nghĩa khi cô sống vì anh.. Thế nhưng, ngày hôm đó, chàng trai không trở về nhà, cô gái đã đứng chờ chàng trai suốt đêm, cô quàng quàng chạy đi tìm anh và dừng lại khi anh đang cùng một cô gái khác bước vào khách sạn.. Đến lúc này, trái tim cô dường như vỡ nát.. cô nghĩ rằng rời xa nhau là điều tốt nhất dành cho cả hai.. cô không thay đổi được anh, không thể làm gì để xoa dịu nỗi đau trong anh. Tình yêu của cô cũng không đủ lớn để khiến cho anh có thể quên đi đau khổ mà anh phải chịu đựng. Cô quyết định ra đi, ra đi để giải thoát cho cả hai khỏi sự dày vò mà họ đang phải chịu đựng... Một ngày, hai ngày, ba ngày... chàng trai chạy đi tìm cô gái, nhưng tìm mãi không thấy, cho đến một hôm.. cậu dừng lại trước chiếc ghế gỗ ở công viên.. nơi họ trao nhau nụ hôn đầu tiên, nơi cô luôn đứng chờ anh.. Cô gái đang đứng ở đó... Nước mắt cô rơi kết thúc cho tình yêu của cô.. Anh đã không bước tới, chỉ đứng nhìn cô và khóc cùng cô. Giờ đây anh đã hiểu rõ, cô quan trọng với anh đến nhường nào.. Nhưng cũng như cô, anh phải để cô ra đi thôi... giải thoát cho tình yêu của hai người..

-Hai ngày nữa chúng ta sẽ khởi quay.. Đề nghị mọi người chú ý lịch quay của mình. Thành công của MV nhờ cả vào các bạn – Holan lên tiếng động viên.

-Tôi phản đối! – Yori - cô ca sĩ kiêm diễn viên nổi tiếng lên tiếng

-Yori! Cô có gì không vừa ý! – Holan nhẹ nhàng.

-Tôi không muốn làm việc với một con bé vô danh! Tôi rút lui khỏi MV này! – Yori gay gắt. Holan thở dài. Cô đã lường trước sự việc lần này sẽ xảy ra. Cẩm Tử không nói gì, tỏ vẻ không quan tâm

-Diễn viên nữ chính lần này là do chính Jen đề cử! – Holan nói

-Như thế tôi càng phản đối! Một con nhỏ vô danh không qua chọn lựa gắt gao; chỉ dựa vào chút mảnh khõe vật vãnh mà được diễn vai chính trong MV. Holan! Chỉ thử hỏi tôi có thể để yên cho cô ta đề đầu cười cổ mình thế không? – các diễn viên khác cũng hưởng ứng lý lẽ trên của Yori. Phòng họp đang ầm lên.

-Đây là diễn viên mới mà tôi muốn lang – xe! Vì vậy! Để cô ta diễn vai nữ chính, gây sự chú ý cũng nằm trong kế hoạch đề ra

-Nếu là cô ta thì tôi sẽ không tham gia nữa! Holan! Có phải chị quá thiên vị không? Cô ta là người mới.. không có trình độ. Chị muốn lang – xe một kẻ tầm thường sao? Không phải ai muốn trở thành minh tinh thì cũng là minh tinh được đâu! Nếu cô ta làm ảnh hưởng đến danh tiếng của chúng tôi! Công ty chị sẽ bồi thường như thế nào? – Yori càng gay gắt hơn khiến Holan cũng lúng túng

-Tôi không ra gì! Không phải chị cũng xây dựng hình tượng của mình từ ba chữ không ra gì đó đấy sao? Không phải ai muốn là minh tinh cũng có thể trở thành minh tinh, nhưng không phải ai muốn nổi tiếng là có thể nổi tiếng ngay được. Chị bắt đầu sự nghiệp của chị bằng cái gì: tiền, quyền.. hay thể xác! – Giọng Cẩm Tử day nghiến

-Tôi có được những gì ngày hôm nay là một tay tôi cố gắng nỗ lực, dựa vào chính bản thân mình!

-Thế thì tôi cũng muốn đứng ở vị trí của chị.. không! Phải là vượt xa chị.. bằng chính sức lực và tài năng của mình!

-Cô có thể sao? – Yori buông lời khinh miệt, cười ruồi. Cẩm Tử cũng mỉm cười lạnh lùng

-Không có gì là không thể. Tôi không biết diễn xuất, nhưng tôi biết hát.. Cô bé đứng dậy bước về phía cây đàn guitar dựng ở phía trước. Cô đang gảy bài hát của Jen: “Hãy cứ sống và quên như thế!”

“Em chưa từng nói em yêu anh..

Nhưng anh nhẹ nhàng bên em.. quan tâm em!

Anh như mặt trời sáng chói chang...

Đến bên em khi em yếu mềm... khi em cần một bờ vai che chở..
Cho em dựa dẫm và được yếu đuối..
Anh lặng lẽ đợi em.. đợi em nói: Em yêu anh!
Anh lặng lẽ chờ em.. chờ em yêu anh thật lòng..
Nhưng em ích kỷ, em sợ bị tổn thương..
En để anh bên em như một điều hiển nhiên..
Anh sẽ không rời xa em! ...
Vô tình.. Em đã không trân trọng tình yêu của anh..
Ngày hôm qua.... anh khóc..
Anh nói với em rằng: Anh cần phải giải thoát cho tình yêu của anh
Và anh cần có thời gian để quên em
Anh đã đi rồi..
Ngày hôm nay... em khóc..
Nhưng anh không thể đến bên em nữa!
Em nhớ anh..
Nhớ sự dịu dàng của anh..
Nhớ vòng tay ấm áp mà anh ôm em mỗi khi trái tim tôi run rẩy ..
Nhớ cả sự yên lặng của anh..
Anh đã khóc cho nỗi đau của em
Anh đã vì em mà ra đi..
Em yêu anh.. nhưng đã quá muộn phải không anh!..
Giờ đây.. em chẳng thể níu kéo được điều gì.
Vậy là cho đến cuối cùng..
Em vẫn không thể bước đến bên anh !
Thôi thì xóa sạch ký ức và thả nó vào lãng quên.. anh nhé !
Sống một cuộc sống không anh.. không một ký ức nào cả..
Những giọt nước mắt của anh..
Em sẽ giữ lại tất cả
Để anh có thể mỉm cười hạnh phúc..
Không cần gặp lại nhau !
Ở một nơi nào đó trên Thế giới này..
Em biết anh vẫn ổn
Và em cũng thế !
Hãy quên đi tình yêu của chúng ta.. anh nhé
Hãy cứ sống và quên như thế !! »

12. Chương 12

Jen sững người lại ! Bài hát của anh được Cẩm Tử thay đổi một chút giai điệu, âm vực.. Jen đang đi tìm một giọng nữ có thể phối với anh trong bài hát này.. và.. một lần nữa không có ai thích hợp hơn Cẩm Tử. Không chỉ riêng Jen mà cả văn phòng cũng sững lại. Holan tỏ ra nghiêm túc, còn Yori – cô ca sĩ nổi tiếng kia, nét mặt thoáng chút thay đổi, vẻ mặt giận giữ đã dịu bớt đi.

Âm thanh trầm ấm lắng đi ! Jen bước đến bên Cẩm Tử

-Giọng hát của em! Anh không biết rằng em biết hát, lại còn hát rất hay! – Jen vẫn còn ngạc nhiên, pha chút mừng rỡ.

-Nhưng Jen! Quả thực lần này anh đã chọn nhầm người rồi!

-Anh! Nhầm người.. em sao? – Jen ngạc nhiên

-Em vốn là con người khô khan không biết biểu cảm! Em có thể hát cùng anh, nhưng không thể đóng MV được đâu! – Cẩm Tử thú thực

-Em..! – Jen đang định nói gì đó thì Yori bước lại gần

-Tôi công nhận tài năng của cô! Và chân thành xin lỗi cô vì những lời nói xúc phạm ban nãy. – Giọng nói của Yori chân thành. Holan bước lại gần. “Em chính là giọng ca nữ mà Jen đang tìm. Tài năng của em, không nằm ở diễn xuất.. nó nằm ở ca hát...” Holan nói xong, mở cửa bước ra ngoài phòng họp. Jen đặt tay lên vai Cẩm Tử, thì thầm với cô cái gì đó rồi cùng Yori bước theo Holan. Cuộc họp đã kết thúc rồi. Vai diễn nữ chính trong MV vẫn chưa được thông qua, nhưng giọng ca nữ thì lại lọt vào tay Cẩm Tử, làm cho các cô gái nổi tiếng kia vô cùng gai mắt.

-Em chờ lâu không ?

-Jen !

-Về thôi ! Anh đưa em về ! – Jen khoác vai Cẩm Tử, Cẩm Tử khéo léo từ chối.

-Em thấy MV này thế nào ?

-Rất hay ! Rất có ý nghĩa !

-Có thể tạo thành hit được chứ ?

-Có lẽ..

-Đây là MV khởi nghiệp của anh ở thị trường Trung Quốc... nó có thể thành công hay không là phụ thuộc vào em đây ! – Jen nhở nhẹ...

Kít.... – tiếng xe ô tô của Jen phanh gấp. Cẩm Tử bị hất về phía trước. Cô giật mình, quay sang nhìn Jen, đôi mắt của anh đang bàng hoàng....

« Bàn tay Jen đang run! Gần như cơ thể anh đang gồng mình lên chống chọi với cái gì đó vậy?” – Cẩm Tử đang nghĩ. Cô nhìn theo ánh mắt của Jen. Jen đang nhìn vào cái màn hình công cộng treo trên phố... Bản tin đang phát về một người phụ nữ - một luật gia tài giỏi, nổi tiếng người Úc - Mellia Courtland – người được mệnh danh là nữ luật sư tài giỏi nhất, thành công nhất và trong sạch nhất trong ngành luật trên Thế giới. Bà đang từ Mỹ trở về Trung Quốc – quê hương của người chồng quá cố...

-Jen! – Cẩm Tử quay người sang phía Jen, đặt tay mình lên tay anh! Jen siết chặt bàn tay của mình, tay Cẩm Tử như bị nghiền nát vậy. Jen quay sang nhìn Cẩm Tử, ánh mắt dịu đi đôi chút, bàn tay buông lỏng ra nhưng trong đôi mắt anh vẫn vương lại sự thù hận và tổn thương sâu sắc!

-Jen! Có chuyện gì xảy ra với anh vậy? – Cầm Tử nhẹ nhàng hỏi Jen. Jen không nói gì, cô nhìn thấy dòng nước mắt chực trào mà Jen đang cố ngăn lại. Cầm Tử áp hai bàn tay của mình lên má Jen

-Nếu không muốn nhìn thì đừng nhìn! Nếu không muốn nghe thì đừng nghe! – Jen chăm chú nhìn Cầm Tử, gương mặt anh gục xuống tựa vào vòng tay của Cầm Tử. Trước mắt anh là một màn đêm đen đặc của quá khứ, nỗi ám ảnh vây chặt lấy anh... khiến anh không còn thở được nữa. Bất cứ ai đều mang trong mình một nỗi đau.. tại sao không thể vượt qua?

Không biết hai con người kia ngồi trong xe ô tô đã bao lâu rồi! Bóng dáng chàng trai đang tựa đầu vào vòng tay cô gái để tìm một chút gì đó yên bình.. Đau khổ..trước mắt cậu ta chỉ toàn đau khổ..

Reeng.. reeng.... – điện thoại của Jen đổ chuông! Là Tuyết Cầm! Cầm Tử lung túng buông Jen ra, ngồi về vị trí cũ của mình, tựa đầu vào cửa kính xe

-Jen! Anh đang ở đâu vậy! Buổi họp MV đã kết thúc chưa.. Jen cố gắng bình tĩnh, lấy hơi nói..

-Tuyết Cầm! Anh chuẩn bị đi liên hoan với công ty!

-Jen! Giọng anh sao vậy? Có chuyện gì sao?

-Không có gì! Vừa có chút bất đồng trong buổi họp thôi! Bây giờ thì ổn rồi!

-Vậy sao? Vậy anh đi chơi vui vẻ nhé! Em gác máy đây!

-Uhm! – Jen cúp máy, khởi động xe, chạy với tốc độ cao đến bên bờ sông Hoàng Phố.... Hai người xuống xe...

-Em không hỏi lý do vì sao? – Jen bất chợt nói.

-Nếu anh muốn nói! Không cần em phải hỏi anh cũng nói! Nếu anh không muốn nói! Em có hỏi anh cũng không nói!

-Em thông minh lắm! Cầm Tử! – Jen ngập ngừng đôi chút rồi nói: Người đàn bà đó.. tại sao lại trở về đây?

-Bà ấy là.. – Cầm Tử thắc mắc...

-Em có biết câu chuyện về cuộc đời của bà ta không? – Cầm Tử gật đầu, Jen nói tiếp: Sự nghiệp của chồng tiêu tan.. chồng chết.. đứa con trai độc nhất một thời gian sau cũng thất lạc... Chính nhờ sự kiện đó mà danh tiếng của bà ta vang dội, khắp Thế giới không ai là không biết !

-Phải ! Báo giới đã ca ngợi rằng đây là người phụ nữ biết vượt qua nỗi đau, kiên định vững vàng. Sau khi chồng chết cũng không đi tìm hạnh phúc riêng, chỉ tập trung vào công việc để tưởng nhớ người chồng quá cố và hết lòng thương yêu cậu con trai trong vai trò của người cha lẫn người mẹ... – Cầm Tử nói xong. Jen cười khẩy – nụ cười khinh thường...

-Lớp áo ngoài giả dối ! Em có muốn biết sự thật không ? – Cầm Tử im lặng: Sau khi công ty của chồng phá sản, ông ấy không hề chết, nhưng lại mắc chứng nghiện rượu. Bà ta đã đưa tin chồng chết, bí mật chuyển ông ta về Hàn Quốc trên danh nghĩa là đưa con trai rời xa ký ức đau buồn. Sau đó, bà ta giam ông ấy trong một hầm rượu, để ông ý say sưa quên đời ! Còn bà ta nhờ đó mà leo lên địa vị cao hơn nhờ cái gọi là.. bản lĩnh và trí tuệ.. Lúc đó, cậu con trai 14 tuổi vẫn chưa hề biết về sự tồn tại của cha nó trên cõi đời này. Cậu ta đã khóc hết nước mắt vào ngày cha cậu ra đi. Chấp nhận theo mẹ về Hàn Quốc để bắt đầu cuộc sống mới. Vào ngày sinh nhật của cậu, cậu nghe thấy tiếng động ở dưới sàn nhà.. trí tò mò xâm chiếm, cậu ra tìm cách xuống dưới đó xem.. và.. cậu nhìn thấy cha cậu đang vật vã trong rượu...cậu chạy xuống nhưng có một bàn tay giữ chặt cậu lại... Người cha của cậu đã vì sốc rượu mà qua đời.. vào đúng sinh nhật lần thứ 15 của cậu !. Cậu quay lại nhìn con người phía sau lưng cậu.. không phải mẹ.. mà là một con rắn độc, một ác ma...- Giọng nói của Jen nghẹn ngào đầy uất hận... Và ngày hôm đó, cậu đã bỏ nhà ra đi – căn nhà tăm tối và đầy dối trá.. Từ ngày hôm đó, cậu trở thành đứa trẻ lang thang, sống bờ sống bụi, ăn trộm ăn cắp... sống cuộc sống ở đáy cùng xã hội... cho đến một ngày.. cậu được người ta bảo bọc, nâng đỡ, và trở thành ca sĩ...

13. Chương 13

-Jen ! – Cẩm Tử định nói gì đó...

-Phải ! Người đó chính là anh – Mai Hoàng Thành Khắc – Jen, con trai của cố chủ tịch tập đoàn Mai Hoàng Thành Phong và người đàn bà độc ác Mellia Courland – Cẩm Tử từng sờ.. Quá khứ của Jen... nỗi đau của Jen...

-Jen !

-Không ngờ trên đường đời này.. có ngày anh và bà ta lại gặp mặt nhau ! Anh cảm hận con người giả dối đó, muốn tự tay giết chết bà ta.. tự tay vạch trần bộ mặt thật của bà ta... – Jen khóc.. nghẹn ngào. Cẩm Tử biết, trong thâm tâm Jen, đối với mẹ, anh vừa yêu vừa hận, vừa thương vừa oán, vừa nhớ vừa thù... chính vì vậy mà quá khứ cứ ám ảnh mãi.. không cách nào xóa đi đám mây đen kia... Tâm trạng đó, nỗi đau đó, Cẩm Tử đều hiểu cả. Cẩm Tử cứ ngồi bên cạnh Jen như vậy, yên lặng, không nói gì cho đến khi anh có thể bình tĩnh lại. Hóa ra, MV đó, câu chuyện đó, tất cả đều là cuộc đời của Jen. Jen đang đi tìm người con gái có thể xoa dịu nỗi đau trong tim mình. Jen không hề biết rằng, Cẩm Tử nhận lời đóng vai chính trong MV là gì Jen. Vì tình yêu dành cho Jen ! Cẩm Tử đã vô tình yêu tiếng hát của Jen từ khi Jen chưa phải là chàng lãng tử tài giỏi nổi tiếng Châu Á.. Vì vậy, dù cho bản thân vốn là con người khô khan, không có biểu cảm, Cẩm Tử đã luôn dõi theo Jen... từ lúc nào đó.. Cho đến ngày số phận sắp đặt để cho Cẩm Tử gặp được Jen, con người bằng da bằng thịt chứ không phải hình ảnh luôn vương vấn trong đầu cô.. Nhưng thật không ngờ, chị gái của Cẩm Tử - Tuyết Cẩm cũng yêu Jen. Càng không ngờ hơn, Cẩm Tử không có sức hút đủ để Jen chú ý đến mình.. cô đã đứng ngoài, lặng lẽ nhìn Tuyết Cẩm và Jen bên nhau.. Đối với Cẩm Tử, tình yêu không phải là hai người bên nhau hạnh phúc.. tình yêu.. chỉ là nỗi đau nhức nhối kéo dài hết ngày này cho tới ngày khác. Nhưng... dù thế nào, Cẩm Tử cũng muốn đánh đổi tất cả để có được tình yêu... « Chỉ hôm nay thôi ! Không ! Chỉ đêm nay thôi ! Ngày mai, em sẽ trả anh ấy về lại cho chị.. Tuyết Cẩm ! ». Cẩm Tử quay người về phía Jen, ôm lấy anh, khóc vì anh... Cẩm Tử cảm nhận được bờ vai của Jen đang run rẩy, dường như mọi oán hận bao năm nay của Jen đều tuôn trào ra cùng một lúc vậy !

*** Bên bờ sông Hoàng Phố

Bình minh lên... hai con người ấy đã dựa vào nhau cả đêm.. cùng cảm nhận nỗi đau trong lòng đối phương và nỗi đau của chính bản thân mình.. Jen tỉnh dậy, chớp chớp mắt.. Người con gái mà anh thực sự yêu đang ngồi kế bên anh.. Không phải những cô gái đến bên anh vì danh, vì lợi, không phải người chị sinh đôi vô tư, luôn làm anh vui vẻ mà là Cẩm Tử - người con gái có thể khóc vì anh.. Anh vòng tay qua vai Cẩm Tử, hôn nhẹ lên môi cô và bế cô gái vẫn còn đang ngủ vào trong xe. Lặng yên... Cẩm Tử cũng tỉnh giấc.. hai con người chăm chú nhìn nhau, họ chỉ nhìn mà không nói gì ? Liệu rằng, qua hai ánh mắt giao nhau, có thể đoán được tâm tư của người mình yêu không ?

*** Nhà họ Từ

Tuyết Cẩm đang lo sợ ! Cô bé cảm thấy sự đổi khác trong tâm tư của Jen. Trước đây, Jen luôn nhẹ nhàng với Tuyết Cẩm, luôn muốn nói chuyện với cô, và ngày nào cũng nhắn tin, gọi điện cho cô. Nhưng dạo gần đây thì khác.. chính xác thì là hơn một tuần nay, những lần ở bên Tuyết Cẩm chỉ là những câu chuyện nói vội vàng, những tin nhắn đến ngắn gọn.. và không cuộc điện thoại nào. Tuyết Cẩm biết, yêu một ngôi sao không hề đơn giản, chuyện tình hơn một tháng của hai người cũng là cả sự nỗ lực rất lớn của Tuyết Cẩm để giữ Jen bên cạnh mình.. Những giọt nước mắt lặng lẽ rơi trên khóe mắt cô.. Cô đơn.. Trước giờ, Cẩm Tử luôn là người cô yêu thương nhất.. chỉ cần không vui, Tuyết Cẩm chạy sang chọc phá Cẩm Tử thì mọi đau buồn đều tan biến hết. Tuyết Cẩm mở cửa phòng của Cẩm Tử, trước mắt cô chỉ là một căn phòng buồn tẻ, không có hơi người, không có sức sống. Thực sự, từ khi Cẩm Tử chuyển đi, Tuyết Cẩm hàng ngày đối mặt với sự im lìm của căn nhà.. cái cảm giác trước đây Tuyết Cẩm chưa từng trải qua và cảm nhận được. Tuyết Cẩm thường hay phàn nàn rằng Cẩm Tử quá yên lặng, ít nói.. nhưng sự hiện diện của Cẩm Tử làm cho Tuyết Cẩm cảm thấy ngôi nhà mới thực sự có sức sống, gia đình mới thực sự là gia đình.. Bây giờ, không thể cảm nhận nổi điều gì....

*** Biệt thự nhà họ Triệu...

-Anh ! Dừng lại đi anh ! – tiếng Linh Nhi hét lên, tiếng bước chân cô bé vội vã đuổi theo người anh của mình !

-Anh ! Anh hãy điều tra lại từ đầu đi ! Tại sao anh có thể tin cái việc khủng khiếp ấy là do cha chúng ta gây ra ! – Linh Nhi nài nỉ Vĩnh Nam.

-Nếu không phải là ông ta... thì là ai ! Không lẽ tu viện tự dưng bốc cháy à ? – Vĩnh Nam nắm chặt hai vai của Linh Nhi..

-Có thể lắm chứ ! Tại sao anh không nghĩ như vậy..

-Tu viện tự bốc cháy.. sau khi ông ta ép Roran rời bỏ anh.. sau khi anh bị ông ta giam lỏng gần nửa tháng không biết tin tức gì... Em nghĩ trên đời này có sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy không ? – Vĩnh Nam nhìn Linh Nhi với đôi mắt đỏ ngầu căm thù..

-Nhưng anh cũng không thể hợp tác với công ty đối thủ, quay lưng lại hại chính cha đẻ của mình được..

-Tại sao anh không thể ? Ông ta có thể hại chết người con gái mà anh yêu thương cùng mấy chục mạng người trong tu viện, tại sao anh lại không thể hủy hoại sản nghiệp của ông ta..

-Anh ! Em không tin đâu ! Chắc chắn có hiểu nhầm ! Anh.. ! Anh hãy suy nghĩ lại đi ! Một khi anh ký tên vào cái bản hợp đồng giết người ấy, anh sẽ không thể hối lại đâu ! Anh.. !

-Linh Nhi ! Em có thể ngăn cản anh lần này ! Nhưng em có thể theo anh cả đời để can ngăn anh không ? Anh vốn không muốn để em biết được kế hoạch của anh.. Linh Nhi ! Em buông tay anh ra đi !

-Anh ! Anh là anh trai của em ! Còn người anh đối đầu là cha ruột của em ! Em phải giương mắt đứng nhìn anh và cha sát hại lẫn nhau sao ? Anh có thể hận cha, nhưng em không làm gì nên tội để anh phá hủy cuộc sống của em... Cứ cho là cha tàn nhẫn với anh.. nhưng anh cũng đừng đối xử tàn nhẫn với em như vậy chứ ! – Linh Nhi nói trong đau đớn, nước mắt tuôn trào không dứt. Nhìn cô em gái như vậy... Vĩnh Nam thấy đau lòng khôn xiết.. Đúng là anh chưa từng nghĩ đến những tổn thương mà mình đem lại cho những người xung quanh mình.. đặc biệt là Linh Nhi..

-Anh xin lỗi ! Linh Nhi ! – Vĩnh Nam ôm cô em gái vào lòng.

14. Chương 14

Liệu rằng, qua hai ánh mắt giao nhau... anh có thể hiểu được tình cảm của em không, Jen ?

Cầm Tử mở cửa xe, bước ra ngoài.. Bình minh lên rồi, và cô phải để ọi thứ trở về đúng vị trí của nó !

-Em đi đâu vậy ? – Jen cuống cuống mở cửa xe chạy theo Cầm Tử..

-Em mệt rồi ! Em muốn nghỉ ngơi ! Em có thể tự về được ! – Cầm Tử không quay đầu lại nhìn Jen... Sợ rằng, nếu như nhìn vào đôi mắt ấy, cô sẽ không thể cầm lòng mà chạy đến ôm anh.. Đối với Cầm Tử, tình yêu luôn là nỗi đau.. nhưng chính cô cũng không thể tự chủ lòng mình mà thoát khỏi vũng lầy đó... Cầm Tử đã lún sâu rồi.. lún quá sâu rồi !!!

Jen không nói gì, chỉ để cho Cầm Tử đi. Jen không hiểu vì sao Cầm Tử lại tránh anh... Nếu như là vì anh yêu cô.. thì có lẽ đối với tình yêu, lần đầu tiên anh đã đặt tấm lòng của mình sai chỗ ?... Jen thở dài, lặng lẽ quay đầu ngược lại, bước dọc bờ sông Hoàng Phố...

*** Quán Bar Caihong !

-Ai đây ? – Tuyết Cầm bước đến bên một bóng người ử rữ ngồi cái bàn sát góc tường.. Linh Nhi ngược đôi mắt đỏ mọng lên nhìn Tuyết Cầm... Tuyết Cầm thoáng giật mình.. Chưa bao giờ cô thấy đáng vẻ đó của Linh Nhi – cô tiểu thư luôn tự phụ, cao ngạo của tập đoàn N.L đâu mất rồi, sao lại ngồi đây như con chuột

ướt nước vậy ! Đôi mắt Linh Nhi ngân ngấn nước.. Nước mắt... rơi ra từ lúc nào cô bé cũng không biết nữa... Tuyết Cầm lúng túng ngồi xuống đối diện Linh Nhi... vốn định đến đây tìm chút cảm giác náo nhiệt.. không ngờ lại gặp đúng người cùng cảnh ngộ !

-Sao đây ? Tại sao tự đứng lại trốn vào cái xó này ? – Tuyết Cầm hỏi Linh Nhi. Linh Nhi không nói gì, chỉ lắc lắc đầu. Từ trước tới giờ, Linh Nhi không có nỗi nhỡ một người bạn. Luôn tự phụ, cao ngạo bởi Linh Nhi sợ rằng có người nhìn ra nhược điểm của mình.. vậy nên mới không kết bạn với bất kỳ ai... Tuyết Cầm luôn là đối thủ của Linh Nhi, là oan gia của cô... Lúc này đang thương hại cô sao ?

-Không cần cô thương hại đâu ! – Linh Nhi cau mày nói !

-Thương hại ! Cô chỉ đáng để cho người ta thương hại thôi sao ? Sao không nghĩ rằng... tôi đang an ủi cô ! – Tuyết Cầm nói mà hơi ngượng ngùng...

-Tại sao tôi lại cần cô an ủi ?

-Vì cô.. đang khóc kìa kìa... – Tuyết Cầm trở vào Linh Nhi. Lúc này Linh Nhi mới để ý đến những giọt nước mắt của mình, cuống cuồng đưa tay quệt quệt ngang mặt...

-Nếu như muốn khóc thì cứ khóc.. việc gì phải tỏ ra cứng cỏi.. – Tuyết Cầm dịu giọng

-Tôi không khóc ! Cũng không có gì mà phải khóc... – Linh Nhi bao biện, nói lớn...

-Trước giờ .. cô luôn mạnh mẽ như vậy sao ? Cô rất giống Cầm Tử... – Tuyết Cầm có chút buồn rầu khi nhắc tới em gái.. Cầm Tử chỉ mới rời khỏi nhà hơn một tuần nhưng Tuyết Cầm thấy khoảng thời gian này thật lâu...

-Cầm Tử ! – Linh Nhi nói...

-Nó luôn lạnh lùng, lãnh đạm.. không ai hiểu nổi trong cái đầu nó đang tính toán điều gì ! Nhưng nó rất mạnh mẽ, cứng cỏi.. chưa bao giờ tôi thấy nó khóc.. chưa bao giờ thấy nó thay đổi sắc mặt... Cô.. có phần rất giống nó...

-Tôi !

-Hôm nay tôi đến đây giải sầu.. nhưng hình như sầu lại càng sâu thêm rồi ! – Tuyết Cầm đứng dậy..

-Nếu như đến để giải sầu.. thì hãy làm đi... Nói rồi, Linh Nhi đứng dậy, búng tay cho DJ mở nhạc sàn.. Mới đầu chiều thôi... sàn nhảy chỉ có hai cô bé đứng nhún nhảy, cười như chưa bao giờ được cười... cười để quên đi mình đang khóc...

*** Trung tâm thương mại thành phố Thượng Hải...

-Tôi chưa bao giờ đi mua sắm với bạn cả ! – Linh Nhi nói..

-Trước giờ tôi luôn mặc quần áo của hãng TCT – công ty đại diện của tôi, thỉnh thoảng thì lượn shop với Cầm Tử! Bây giờ mới thấy... mình thật cô đơn ! – Tuyết Cầm vừa cười vừa nói, trong lòng pha chút chua xót... Hai người con gái cô đơn đang đứng trước mặt nhau.. vô tình oan gia lại trở thành tri kỉ....

Ring.. Tin nhắn mới : « Em đang ở đâu vậy, Tuyết Cầm ? - Jen »

Nhận được tin nhắn, Tuyết Cầm mỉm cười sung sướng.. Áng mây đen trên đầu cô dường như tan biến hết...

-Chuyện gì vậy ? Như trúng số số thế ? – Linh Nhi hỏi

-Còn hơn cả trúng số số ý ! Để tôi giới thiệu cho cô một người ! – Tuyết Cầm úp mở

-Ai vậy ? – Linh Nhi tò mò.

-Một người mà ai ai cũng biết ! – Tuyết Cầm càng thần bí hơn..Chuyện trò một lúc, hai cô đã về trước cửa nhà. Chiếc xe mui trần màu trắng đã đỗ lại trước cửa nhà họ Từ từ lúc nào...

-Jen ! – Tuyết Cầm chạy lại gõ gõ cửa kính xe. Gương mặt thất thểu, ảo não pha chút bối rối của Jen hiện lên sau cửa kính xe đang được hạ dần xuống ; càng bối rối hơn khi Jen nhận thấy một cô gái lạ đi đằng sau Tuyết Cầm...

-Chào em ! – Jen gương cười.

-Đây là Linh Nhi – oan gia của em ! Linh Nhi – người mà ai ai đều biết là người này... – Tuyết Cầm vui vẻ giới thiệu trong khi đôi mắt của Linh Nhi tròn tròn, căng phồng ra vì ngạc nhiên...

-J.. Jen ! – Linh Nhi lắp bắp..

-Chào em! Linh Nhi! – Jen cười xã giao... Linh Nhi như chết đứng trước nụ cười của thần tượng.. Còn Jen thì mệt mỏi hơn khi xảy ra một tình huống ngoài ý muốn. Vốn định đến đây chia tay với Tuyết Cầm, nhưng không ngờ...

Tuyết Cầm bỗng chợt chạy nhanh về phía trước, ôm chặt lấy con người đang đi tới...

-Ngọn gió nào thổi em về đây vậy, Cầm Tử! – Tuyết Cầm hôn hờ...

- Chị! – Cầm Tử nhẹ nhàng nói.. Cô bé ôm chị mình, ánh mắt hướng về phía con người đang đứng dựa vào thành xe.. “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ! Vô duyên đối diện bất tương phùng,,... Trái đất này rộng thì rộng thật.. Nhưng không gian xung quanh sao chật hẹp thế này.. Muốn thở cũng không thở được..

15. Chương 15

Có đôi khi bản thân ta tự nhủ chỉ một lần.. chỉ một lần duy nhất thôi.. nhớ đến một người ngày hôm nay ngày hôm nay để rồi sẽ quên bóng hình đó ngay khi ngày mai thức dậy.. nhưng không được. Người đó đang đứng ngay trước mặt.. Bản thân tự nhủ phải quay đầu bỏ chạy.. Nhưng... ánh mắt lại chỉ nhìn về duy nhất một phía...Cái cảm giác nhìn người mình yêu đi bên người con gái khác, vui vẻ, hạnh phúc thật khó chịu. Nó cứ như muốn xé nát trái tim, cào xé suy nghĩ.. Buồn, ghen, hận, tủi... những cảm xúc đó sao cứ đan xen vào với nhau.. Hận vì tại sao mình không thể bộc lộ tình cảm của mình.. Ghen tỵ vì người con gái anh chọn, người con gái đi bên anh lại không phải là mình...Buồn...vì một tình yêu không được trân trọng.. buồn vì một câu chuyện vốn không hề có mở đầu, lại chỉ mang một cái kết dở dang.. Tủi.. vì mình vẫn chỉ có một mình, trên con đường đời này... Muốn khóc mà nước mắt không thể rơi, không được phép rơi.. muốn gục ngã một lần nhưng lại sợ bản thân không thể đứng dậy...Thế nên cứ phải gắng gượng như thế...

Bạn đã từng trải qua cái cảm giác đó chưa ? Nếu như đã từng thì bạn sẽ hiểu tâm trạng của Cầm Tử lúc này... Yêu mà không thể yêu....

-Vào nhà nào ! Bây giờ nhà mới đúng là nhà chứ ! – Tuyết Cầm vui vẻ, hôn hờ, dắt díu, lôi kéo Jen, Cầm Tử và Linh Nhi vào nhà, rồi tươi cười đi pha trà, cắt gọt hoa quả...

-Tuyết Cầm có bạn đến chơi hả ? – Ánh Tuyết từ trên lầu hai bước xuống...

-Chị ! – Cầm Tử từ phòng bếp bước ra..

-Ôi ! Cầm Tử ! Em đi lâu ngày quá đấy ! Cuộc sống mới ổn định chưa ? Sao không cho chị biết địa chỉ chứ ? Còn thiếu thứ gì không ?

-Chị... Em ổn mà ! – Cầm Tử gần giọng, nhấn mạnh từng từ... – Nếu Tuyết Cầm mà biết địa chỉ.. chị cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra mà.... Ánh Tuyết nhìn cô em, âu yếm cười... Nhưng đột nhiên cô dừng lại khi nhìn vào trong đôi mắt vốn tĩnh lặng như mặt hồ đóng băng của cô em nay lại có sự xáo động bất thường, nỗi buồn vẫn vương lại trên ánh mắt kia ... Lập tức cô hiểu chắc chắn có chuyện gì đó xảy ra với Cầm Tử.

-Cầm Tử ! Đi với chị lên đây nào ! – Ánh Tuyết bỏ qua hai con người đang ngồi ở phòng khách, nắm lấy tay Cầm Tử, hiền từ nói.. Và hai chị em bước lên lầu..

*** Phòng của Cầm Tử !

-Có chuyện gì xảy ra với em vậy ? Cầm Tử ! – Ánh Tuyết hỏi han.. Cầm Tử đánh rơi bộ cái hộp nhỏ mà cô đang vịn vào trên tay xuống sàn nhà

-Chị hỏi vậy là có ý gì ? – Cầm Tử ngạc nhiên.

-Kể từ sau khi mẹ mất....

-Chị đừng nhắc đến bà ấy nữa ! Em không muốn nghe ! – Cầm Tử lớn tiếng..

-Em đừng quên rằng, bà ấy là mẹ chúng ta.. Cái chết của bà ấy là do cha gây ra.. bà ấy không có....

-Cái chết của bà ấy là tự do bà ấy chuốc lấy.. cái giá phải trả ột tình yêu điên rồ !

-Chị không cho phép em miệt thị bà ấy như thế ! Đêm hôm đó, chính mắt em cũng trông thấy... người bức chết mẹ là cha.. Mẹ không hề có lỗi.. Và tình yêu của mẹ.. nhờ đó mà chúng ta mới có mặt trên đời...

-Thế tại sao không đem tình yêu đó dành cho chúng ta.. mà lại dành ột người vô lương tâm và tàn nhẫn như cha...để rồi tìm đến cái chết oan uổng.. bỏ rơi em...

-Cầm Tử ! Cho đến bây giờ.. em vẫn cho rằng mẹ đã sai sao ?

-Phải ! Bà ấy đã sai ! Sai ngay từ khi bà yêu cha, sai khi bà kết hôn với ông ấy.. và sinh ra chúng ta.. là một sai lầm...

-Không ! Cầm Tử ! – Ánh Tuyết bước lại ôm lấy đứa em gái bé nhỏ đang rơi những giọt lệ cay đắng – Mẹ không sai khi mẹ yêu bằng cả trái tim của mình ! Chỉ có điều ! Bà ấy đã không thể chiến thắng được tình yêu !...

-Quá quy lụy ! Quá yếu đuối ! Em không cần một thứ tình yêu như thế ! – Cầm Tử bước ra khỏi vòng tay của Ánh Tuyết. Khi chỉ còn mình cô chị trong phòng...

-Cầm Tử ! Chẳng lẽ.. em đã yêu sao ? – Ánh Tuyết lấp bắp..

Cầm Tử lau khô nước mắt chạy ra ngoài hành lang... Một vòng tay tiến lại gần ôm lấy cô...

-Em không sao chứ ! Cầm Tử !

-Anh... anh.. !

-Mau xuống nhà đi ! Chị gái của em gọi kìa ! – Jen mỉm cười...

-Em biết rồi ! - Cầm Tử bước đi trước Jen, lòng cô bé như nhẹ hẫng đi... Có lẽ cô nghĩ con người kia không nghe thấy cuộc đối thoại trên ! Nào ngờ, Jen đã chứng kiến toàn bộ.. và cũng hiểu sâu sắc.. bí mật ám ảnh Cầm Tử....

-Chị ! Em phải về đây ! – Cầm Tử thất thểu nói..

-Cầm Tử ! – Tuyết Cầm gọi với theo nhưng không được ! Jen chạy theo sau Cầm Tử....

-Cầm Tử ! – Jen nắm lấy cánh tay Cầm Tử..

-Anh đã nhìn thấy tất cả rồi phải không ? – Cầm Tử bất ngờ nói, phá tan bầu không khí im lặng bao trùm hai người !

-Anh.. Cầm Tử !

-Anh bỏ em ra đi ! Anh quên mất mình là ai sao ? Hơn nữa.. tại sao anh lại đuổi theo em ? Em.. không phải là.. người yêu của anh !

-Nhưng.. anh... chỉ nhìn về... phía em.. – Jen nói ngập ngừng. Cầm Tử quay lại nhìn anh, buông thông một câu hỏi...

-Rồi sao ?

-Anh không muốn em khóc một mình, đau khổ một mình...

-Em... nếu không thì em phải làm thế nào ? Người anh cần phải quan tâm là người con gái ở sau cánh cổng kia, là chị gái của em.. chứ không phải em.. Anh hãy bước vào trong đó, để tâm hồn trong veo, yêu đời của chị ấy xoa dịu trái tim đang chịu tổn thương của anh.. Em không có cách nào bước lại gần anh được !

-Trước đây, anh cứ sống với những ám ảnh xung quanh mình.. anh đã không nghĩ rằng.. trên đời này, đâu chỉ có mình anh bị dày vò bởi quá khứ.. Nhưng... cho dù trái tim mình đang nhỏ lệ.. em vẫn đến bên anh, khóc cùng anh.. đau cho nỗi đau của anh.. Chưa một ai ở bên anh chân thành như em.. Cho nên.. Anh không thể buông tay em ra được.. Anh đã tìm thấy, cái gọi là tình yêu chân thành rồi.. – Jen mỉm cười buồn rầu...

-Trên đời này làm gì có tình yêu chân thành ! Thứ tình cảm giả dối, đáng khinh...

-Em có thể loại bỏ cái định kiến ấy của mình được không ? Em sẽ sống như thế nào khi từ bỏ tình yêu !

-Tại sao em phải từ bỏ ? Em vốn không có thứ tình cảm ấy.. không hề có... chưa bao giờ có – Cẩm Tử nói lớn, sau đó cô giật tay mình ra khỏi tay Jen.. bước đi thật nhanh ! Nếu không có những ngọn đèn đường chiếu rọi màn đêm đen đặc bằng ánh sáng mờ mờ yếu ớt.. có lẽ.. không ai biết được rằng.. nước mắt của cô ấy.. nước mắt của anh ấy.. đang hòa cùng nhau rơi xuống nền đất lạnh lẽo...

16. Chương 16

-Anh.. có thể giải thích cho em.. chuyện gì đang xảy ra được không.. – Khi Jen quay mặt bước vào trong nhà, Tuyết Cẩm đang đứng trước mặt anh.. nước mắt chảy ra từng dòng.. Linh Nhi tỏ mò về câu chuyện nên cũng đứng ngay sau lưng Tuyết Cẩm....

-Tuyết Cẩm ! Anh xin lỗi ! Hôm nay anh định...

-Anh... không phải đến bên em vì nhớ em.. mà là định chia tay sao ? Vì.. em gái.. của em.. vì... Cẩm Tử ư?

– Tuyết Cẩm nghẹn ngào, Jen chỉ gật đầu mà không nói...

-Tại sao? Tại sao lại là Cẩm Tử? Em không yêu thể yêu anh sao? Em không hiểu được anh sao? Hay em không đủ sự chân thành... Tại sao.. không phải là em? – Tuyết Cẩm đưa tay lên miệng chặn những tiếng nấc nghẹn ngào.. nhưng không thể

-Anh xin lỗi! Tuyết Cẩm!

-Em không cần anh xin lỗi! – Tuyết Cẩm lắc lắc đầu với đôi mắt van lơn, những giọt nước mắt đang chảy tràn trên gương mặt xinh xắn ấy... – Anh đừng đi! Đừng đi! Jen! Jen!. – Tuyết Cẩm gục đầu vào lòng Jen... Quá quý lụy vì tình yêu! Tuyết Cẩm giống hệt mẹ của mình – Phạm An!

-Anh xin lỗi! – Lời nói nhẹ nhàng và bối rối của Jen như càn cửa sâu vào trong tim của Tuyết Cẩm. Cô không thể níu chân anh được ư? Cô không thể cứu vãn được tình yêu này ư? Cô không thể... “KHÔNG! Tôi có thể!” - Tuyết Cẩm như hét lên với bản thân mình như vậy.. Khi Jen quay lưng bỏ đi, Linh Nhi bước lại gần Tuyết Cẩm.

-Chuyện này là sao vậy? – Linh Nhi thành thật hỏi Tuyết Cẩm. Cô bé đang ôm Tuyết Cẩm trong vòng tay... Tự lúc nào mà hai người con gái có trái tim yếu đuối kia đã xích lại gần nhau để tìm một chút hơi ấm an ủi...Tuyết Cẩm lắc lắc đầu... Thực sự cô không biết.. Cẩm Tử và Jen... họ yêu nhau từ lúc nào cơ chứ.. Cẩm Tử sao có thể được...

-Không.. không phải.. không phải đâu! Không đâu! – Tuyết Cẩm liên tục lắc nhai, cô bé ngất đi tự lúc nào bản thân cũng không biết nữa... Linh Nhi hét lớn

-Tuyết Cẩm! Tuyết Cẩm! Tỉnh lại đi Tuyết Cẩm! – Phía ban công tầng hai nhà họ Từ có bóng người hốt hải chạy về phía có tiếng hét... Từ cổng nhà, tiếng xe ô tô thắng gấp, đồ vội vàng bên lề đường, bóng người trên xe cũng gấp gấp chạy vào.... Là Ánh Tuyết và Anh Vũ – chồng của Ánh Tuyết.

-Chị! – Cẩm Tử ngồi kế bên giường bệnh của Tuyết Cẩm.

-Đi đi! – Tuyết Cẩm lạnh lùng đáp..

-Chị!

-Mau lên... - Vẫn là cái giọng lạnh lùng đó... Cẩm Tử bối rối bước ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng đóng cửa.. lúc quay lại, cô bé va vào một bóng người...

-Chị!

-Lại đây Cẩm Tử! Em hãy nói rõ cho chị biết.. chuyện gì đang xảy ra.. - Ánh Tuyết nhấn mạnh cái câu “chuyện gì đang xảy ra” khiến sự việc như càng trở nên nghiêm trọng hơn...

-Không.. em không có gì cả! Nhưng.. em cũng không biết! - Cẩm Tử lúc lắc cái đầu, ánh mắt trầm tư, điệu bộ khó hiểu..

-Nói dối một hai lần, rồi sẽ trở thành thói quen đó, Cẩm Tử! - Ánh Tuyết nghiêm giọng.

-Chị.. Chúng em nói về...

-Về..

-Tình cảm...

-Tuyết Cẩm đã nghe thấy.. tất cả! Đó là lý do.. tại sao nó lại bị chàng trai kia bỏ rơi.. Là vì em.. Cẩm Tử..

-Nhưng em... - Cẩm Tử lúng túng, dáng vẻ trông thấy rõ

-Chị biết! Vấn đề không phải là ở em.. mà nằm ở phía cậu ấy.. Nhưng... - Cẩm Tử im lặng, Ánh Tuyết nói tiếp..

-Em.. yêu cậu ta.. có phải không? - câu nói ngập ngừng, ngắt quãng của Ánh Tuyết nhưng đủ để Cẩm Tử hiểu.. chị gái cô đã nhìn ra cái điều mà từ trước đến nay.. chỉ có Triệu Vĩnh Nam nhận ra..

-Em.. không.. có...

-Em lại nói dối! - Ánh Tuyết vẫn giữ gương mặt bình thản, nhẹ nhàng buông ra câu nói như buộc tội Cẩm Tử.

-Em không hề chia rẽ tình cảm của Tuyết Cẩm và Jen

-Chị không hỏi việc đó.. Chị hỏi em.. có.. hay không? - Cẩm Tử biết không thể giấu nổi cô chị tinh tường, cô bé lúng túng gật đầu, như thừa nhận mình đã làm một tội ác gì đó trời đất không dung thứ.. Cảm giác nặng nề vô cùng... Cẩm Tử đứng dậy bỏ đi, để lại Ánh Tuyết ngồi một mình... Cô thở dài - tiếng thở dài náo nức, khó nhọc... Hai người em gái của cô.. Một chàng trai.. Chẳng lẽ.. giữa ba con người đó, chỉ có duy nhất một con đường sao? Tuyết Cẩm không thể từ bỏ Jen cũng như Jen không thể rời xa Cẩm Tử.. nhưng Cẩm Tử lại vì Tuyết Cẩm mà phủ nhận tình yêu của mình.. Số phận.. thật oan nghiệt... Ánh Tuyết lặng lẽ tuôn trào nước mắt... Một bàn tay tiến lại gần đặt lên vai Ánh Tuyết.

-Đừng khóc! Sẽ không tốt cho đôi mắt của em đâu! - Anh Vũ ngồi xuống bên cạnh vợ mình. Ánh Tuyết lại thở dài...Dạo này Ánh Tuyết hay choáng váng, đầu óc nặng nhọc.. cô đến bệnh viện khám mới biết mình mang một khối u, nó đè nặng lên dây thần kinh thị giác, khiến cho đôi mắt của cô có nguy cơ bị mù hoàn toàn nếu không phẫu thuật. Nhưng tỷ lệ thành công chỉ có 50%. Lịch mổ đã sắp xếp xong xuôi.. Nhưng chỉ có 50%, Ánh Tuyết không an tâm nếu như để lại hai cô em gái đáng thương này; cả con người thân thiết đang ngồi sát bên cô nữa.. nhờ có điều gì không may...

-Anh... em sợ...

-Em đừng sợ.. không sao cả! Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu!

-Ông trời.. trừng phạt gia đình em phải không anh...Cha thì lạnh lùng, tàn nhẫn, chỉ biết có tiền và quyền... mẹ thì quá si tình mà cuối cùng cũng phải chết vì tình... em thì bệnh tật, mù lòa.. Nhưng.. hai đứa trẻ ấy có tội gì chứ...

-Em cũng không có tội gì cả! Tuyết Cẩm và Cẩm Tử cũng không! Mọi việc đều sẽ ổn thôi mà.. - Anh Vũ dịu dàng nói nhưng lòng Ánh Tuyết bất an vô cùng..

-Em linh cảm sắp có điều gì đó không may xảy đến. Em lo lắng cho hai đứa trẻ. Một Tuyết Cẩm vô tư, hồn nhiên, trẻ trung, yêu đời lại đang héo úa vì tình yêu.. Một Cẩm Tử... - Ánh Tuyết ngập ngừng, Anh Vũ im lặng để cho vợ mình nói tiếp

-Nó không hề nhìn thấy cuộc đời! Nó nghĩ trước mắt nó chỉ là màn đêm đen đặc của quá khứ mà thôi... 12 tuổi.. nó không đáng phải mang một kí ức tàn nhẫn đến như vậy...

-Em đang muốn bù đắp cho Cẩm Tử sao? Em định làm gì vậy?

-Em.. – Ánh Tuyết lúng túng.. Quả thực cô đang định vào khuyên Tuyết Cẩm từ bỏ.. Nhưng Tuyết Cẩm.. nó giống hệt mẹ. Nó sẽ cố chấp để có được tình yêu này..Chỉ có cách nói cho Ánh Tuyết biết sự thật... nhưng.. một Cẩm Tử đã quá đủ rồi.. không nên có thêm một số phận nữa phải gánh chịu oan nghiệt ... Định mệnh ư?

-Ánh Tuyết! Em phải hiểu rằng.. con đường đó.. tự hai đứa trẻ.. cả cậu trai kia nữa phải lựa chọn, em không thể thay chúng quyết định, cũng không thể bước chân can thiệp vào.. Hai đứa cũng không còn nhỏ nữa.. em hãy để chúng tự vượt qua nỗi đau này bằng chính nghị lực của mình!. – Ánh Tuyết lại thở dài.. Nỗi buồn làm ánh mắt của cô trông càng tối hơn bao giờ hết.. Bóng tối sắp đim cuộc đời của người phụ nữ này xuống sao?

17. Chương 17

Linh Nhi vẫn ngồi bên giường bệnh của Tuyết Cẩm.

-Linh Nhi! – Tuyết Cẩm thần trí không ổn định nặng nhọc ngồi dậy, thở dài

-Không sao chứ! – Linh Nhi từ tốn hỏi. Nước mắt Tuyết Cẩm chỉ trào ra, không kìm nổi.. Tuyết Cẩm là một cô gái vô tư, sống hết mình, cũng yêu hết mình... Nhưng.. Phải làm sao để níu giữ trái tim một ngôi sao? Tuyết Cẩm chỉ là một người con gái bình thường, không có đủ sự cao thượng để nhường nhịn, san sẻ tình yêu của mình cho người con gái khác, đặc biệt là em gái cô...

-Tuyết Cẩm! Đừng bỏ cuộc! Nếu như người thích Jen là tôi, có lẽ cô không ngại ngần mà tranh giành.. Nhưng vì người ấy là Cẩm Tử, nên cô định nhường nhịn sao. Tình cảm của mọi người đều đáng được trân trọng như nhau. Vậy nên cơ hội để có được tình yêu cũng ngang nhau. Đừng bỏ cuộc. Nếu như cô yếu đuối như vậy tức là chính cô đã tự thừa nhận cô thua Cẩm Tử, từ bỏ Jen để anh ấy bước về phía Cẩm Tử! Nếu là tôi, nhất định tôi sẽ không khóc vì bị phản bội. Tôi phải giành lại tình yêu vốn thuộc về tôi!

Cẩm Tử ngồi sụp trước bãi cỏ bên bờ sông Hoàng Phố... Cô đang cố giục mình đứng dậy nhưng không được... Khi con người ta quá mệt mỏi vì cuộc sống xung quanh mình, liệu ta có thể dừng lại và nghỉ ngơi chốc lát được không? Từ trước đến giờ, Cẩm Tử luôn giữ trong mình một suy nghĩ: “Chỉ cần nghĩ bản thân mình hạnh phúc thì đó chính là hạnh phúc! Cần gì phải kiếm tìm một hạnh phúc nào xa xôi hơn nữa!”. Nhưng.. hạnh phúc ấy.. không như cô nghĩ. Nó không hoàn hảo, không yên bình... nó không khiến Cẩm Tử cảm thấy vui... Chỉ duy nhất một lần.. khi cô khóc vì Jen, khóc cùng Jen, Cẩm Tử mới cảm nhận được cái hạnh phúc trong những giọt nước mắt.. Tình yêu! Cẩm Tử có nên nắm lấy không? Không nghĩ đến quá khứ.. không nghĩ đến Tuyết Cẩm.. không nghĩ đến ngày mai.. Chỉ sống trong hiện tại và trong tình yêu thôi.. Liệu sự chân thành của Jen .. được mấy ngày?

-Cẩm Tử! – tiếng ai đó gọi cô phá tan không khí yên tĩnh bên bờ sông Hoàng Phố. Bóng một chàng trai say khướt tiến về phía Cẩm Tử!

-Triệu Vinh Nam! Sao anh lại ở đây! – Cẩm Tử vội vàng quệt những giọt nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn Vinh Nam. Hai dòng nước mắt đang tuôn trào.. trên khóe mắt của người đàn ông 25 tuổi kia... Vinh Nam từng nói, khi sinh ra, số mệnh của anh đã được định sẵn là sung sướng cả đời rồi! Anh cần gì phải ganh

đua, cần gì phải cố gắng hay kháng cự.. Điều đó liệu có đúng với Triệu Vĩnh Nam đang đứng trước mặt cô bây giờ không?

-Triệu Vĩnh Nam! – Cầm Tử gọi lại một lần nữa như cố tình đánh thức con người đang gục xuống thảm cỏ kia!

-Roran! – Vĩnh Nam nói trong nước mắt. Cầm Tử chú ý quan sát Vĩnh Nam. Ánh mắt vừa đau đớn, vừa thù hận, buồn thương như hút chặt đôi mắt của người đối diện vào vết thương lòng của anh. Dù không biết Roran là ai, dù không biết quá khứ của Vĩnh Nam là gì.. nhưng nó thật đau khổ.. và anh.. đã rất mạnh mẽ để đối mặt với nó. Đây mới là Triệu Vĩnh Nam mà tôi cần biết.. chứ không phải là anh trước ngày hôm nay.

-Jen! Em không định tới thăm cô người yêu bé nhỏ của em sao? – Holan hỏi Jen khi anh đang buồn bã gục đầu xuống bên phỉm đàn

-Holan! Từ trước tới giờ em luôn đùa cợt với tình yêu! Đến khi hiểu ra được tình yêu là gì thì chính mình cũng đã trở thành trò đùa của tình yêu!

-Jen!... – Holan định nói gì đó nhưng..

King.. kong.. Tiếng chuông cửa vang lên và bà giúp việc lên thông báo có người tới gặp Jen!

-Ai vậy! Tôi không muốn gặp ai cả! Bảo họ về đi!

-Nhưng bà ấy nói.. nhất định phải gặp cậu, cậu chủ!

-Bà ấy? – Jen ngờ vực hỏi lại

-Vâng! Một người phụ nữ ngoại quốc rất là đẹp! – bà giúp việc xuýt xoa

-Người.. phụ nữ.. ngoại quốc! – Giọng nói Jen thất thần, run lên.. sau đó phản ứng mạnh mẽ.. – Bảo bà ta cút đi! Tôi không có việc gì cần phải gặp hạng người như bà ta! Khỉ gió! - Jen nói rồi đã tung chiếc ghế bên cây đàn dương cầm khiến nó văng mạnh ra phía cửa ra vào. Cậu ta bỏ vào phòng tắm. Holan gọi với theo Jen nhưng không được, cô đành phải trở thành chủ nhà bất đắc dĩ

-Chào bà! Bà là... Melia Courland! – Holan ngạc nhiên..

-Chào cô! Cô là... - Melia lịch sự bắt lấy tay của Holan rồi nói.

-Cháu là Hong Holan! Bà đến đây có việc....

-Tôi đến để tìm Thành Khắc ! – Melia cắt ngang lời nói của Holan.

-Thành Khắc... – Holan nhắc lại cho chắc chắn lời nói của Melia. Ở đây không có ai là Thành Khắc cả...

-Vâng ! Là Thành Khắc .. À ! Là Jen ! Ca sĩ Jen ! – Melia khẳng định lại lời nói của mình nhưng bà sực nhớ ra... Thành Khắc bây giờ.. chính là Jen !

-Cậu ấy là gì đối với bà ! Xin lỗi vì chúng tôi không thể để bà tùy tiện vào gặp ca sĩ của chúng tôi được ! Mong bà thông cảm !

-Tôi là.. mẹ nó... cũng không được phép sao ?

-Mẹ.. mẹ ư ? Jen ! Jen ! Nó chưa bao giờ nói với tôi điều này ! – Holan lắp bắp..

-Giữa chúng tôi có chút hiểu lầm ! Mong cô giúp đỡ ...

-Nhưng vừa nãy... cậu ấy nói.. không muốn gặp bà !

-Tôi đến đây là để giải thích... – Melia nhã nhặn..

-Tôi không biết nên làm thế nào đối với chuyện này cả, thưa bà..

-Cô cứ để tôi vào gặp nó.. dù sao.. tôi cũng là mẹ nó..

-Khi tôi gặp Jen lần đầu tiên.. cậu ấy là một người vô cùng cô độc.. Vậy, bà có gì để khẳng định bà là mẹ cậu ấy không ?

-Tôi không có gì làm bằng chứng.. nhưng cũng không cần phải chứng minh điều gì cả.. Xin lỗi cô.. nếu như tôi làm phiền.. tôi sẽ tìm cách gặp con trai tôi sau vậy... – Melia lịch sự đáp..rồi quay lưng bước đi..

-Khoan đã.. bà Courland !

....

-Khắc ! – Khi Jen bước ra khỏi phòng tắm, một người phụ nữ đã ngồi đợi sẵn trên ghế salon.. Ở một góc khuất nơi cầu thang, có một người phụ nữ khác đang theo dõi câu chuyện của họ..

-Bà ! – Jen ngạc nhiên... – Sao lại.. vào được đây ?

-Con không chào mẹ được một câu và mời mẹ một ly nước sao ? Mẹ đã vượt hàng nghìn cây số để trở lại đây tìm con mà !

-Bà có thể dừng câu chuyện của bà ở đây và trở về đúng vị trí của bà được rồi đây ! Tôi không có hứng thú, cũng không thiết tha gì câu chuyện của bà ! Một người mẹ bỏ rơi chồng mình, từ bỏ đứa con của mình.. còn trở về làm gì ? Bà nghĩ rằng tôi sẽ dang rộng vòng tay và khóc lóc mừng bà quay lại tìm tôi sao ?

-Không.. Khắc ! Mẹ đến đây để giải thích ! Mọi chuyện không như con tưởng đâu ! Khắc ! Hãy nghe mẹ nói...

-Thôi đi ! Tôi không muốn nghe ! Bà vào bằng cách nào thì hãy trở về bằng con đường đó đi ! – Jen nói năng cộc cằn, bước vào phòng của mình, đóng sập cửa... Cậu đang khóc...

Những con người đang tiếp tục cuộc sống của mình ngày hôm nay đều đang khóc.. Tất cả đều đang phải chịu một nỗi thống khổ như nhau.. Liệu điều gì có thể giải thoát cho họ ??? Ngày mai khi bình minh lên... mọi đau buồn có thể tan biến hết được không ???

18. Chương 18

Nút thắt của câu chuyện dần dần được gỡ ra.. nó đã đi đến hồi kết như điều tất yếu trong cuộc sống của chúng ta.. Ai cũng cần có một câu trả lời cho tất cả những gì đang diễn ra xung quanh mình...

Bình minh đang dần ló dạng... Không gian lúc này tĩnh lặng.. Nhịp sống của Thượng Hải như chững lại... Vĩnh Nam nheo nheo mắt, chớp chớp vì sự chói lóa của ánh sáng ban ngày.

-Anh tỉnh rồi hả ? – Cẩm Tử hỏi Vĩnh Nam. Ngay lập tức anh hiểu ra rằng, cô lật bộ mặt thật của anh

-Em không có gì thắc mắc sao ?

-Anh có thể nói điều đó với tôi ngay bây giờ...

-Cũng đã lâu lắm rồi.. – Vĩnh Nam chần chừ một lúc rồi nói tiếp – 5 năm.. đó là khoảng thời gian tôi cố gắng để quên cô gái ấy – người con gái của tôi : Roran. Cô ấy là trẻ mồ côi sống trong một tu viện nhỏ. Khi tôi đến quyền góp cho cái tu viện này, tình cờ tôi đã gặp cô ấy.. dưới ánh nắng chói chang của mặt trời... trước đài phun nước của tu viện.. vậy quanh cô ấy là một lũ trẻ xinh đẹp như thiên thần... Nhưng trước mắt tôi, chỉ có cô ấy mới là thiên thần trong sáng nhất. Roran là một cô gái xinh đẹp, hiền lành và rất độc lập. Khi cô ấy phát giác ra tôi, cô ấy đã cười.. một nụ cười sáng chói. Dần dần, con người tự cao tự đại, luôn coi mình là trung tâm của vũ trụ trong tôi biến mất.. cô ấy đã dạy cho tôi cách yêu thương những người khó khăn xung quanh mình.. cô ấy đã dạy tôi sống có tình người hơn. Thế nhưng, khi cha tôi biết chuyện này, ông lập tức ép tôi về nhà, giam lỏng tôi trong ngôi biệt thự ở Triết Giang. Đến khi tôi trở về... tu viện... chỉ còn là một đồng tro tàn.. – Những giọt lệ trên khóe mắt Vĩnh Nam bỗng dưng chảy tràn, không cách nào kìm nén được... - Hóa ra, chính cha tôi đã thiêu cháy cái tu viện ấy, thiêu cháy bao nhiêu con người sống ở nơi đấy.. Không biết có ai còn sống sót khỏi đám cháy ấy không ? Cha tôi đã dùng tiền

để bịt miệng cảnh sát và cánh nhà báo, những tờ báo hôm đó chỉ viết về sự kiện bỗng dưng một đám cháy xuất hiện, thiêu rụi cả một tu viện mà thôi. Tôi đã đi tìm kiếm rất nhiều nơi, nhưng không thể kiếm được dù chỉ một đứa trẻ mồ côi từng sống trong tu viện đó.. Tôi mất Roran từ đó.. Không một tin tức.. không một dấu hiệu nào cho tôi biết là cô ấy còn sống trên đời.. Tôi bỏ sang Anh sống.. và cố gắng.. chỉ để quên nơi này.. chỉ để quên con người này. Tôi trở về đây không phải để sống một cuộc đời nhưng lựa.. mà để trả thù cho người con gái tôi yêu...

-Trả thù ! Anh trả thù chính cha mình ư ? Anh trả thù chính gia đình mình sao ?

-Phải ! Tôi muốn phá nát cái cơ nghiệp của ông ta ! Chính ông ta đã sai người thiêu trụi cả tu viện ấy.. chính ông ta giết chết người con gái tôi yêu...

-Anh có bằng chứng không ?

-Bằng chứng ? Tôi đối chất với ông ta, ông ta khẳng khái từ chối. Không lẽ có sự trùng hợp lạ kì, khi ông ta giam lỏng tôi thì tu viện bỗng dưng bị thiêu trụi hết sao... Tôi cũng đã điều tra và biết rằng ông ta đã bỏ tiền để bịt miệng báo chí, không công khai một số tin tức.. Như vậy vẫn là chưa đủ sao ? – Ánh mắt Vĩnh Nam bỗng dưng trở nên quyết liệt và đầy tổn thương.. dường như anh ta không còn quan tâm đến bất kì điều gì xảy ra trên đời... ngoài việc trả thù cho người con gái của anh.

- Nếu anh làm thế.. thì anh đã sai lầm thật rồi.. Cho dù là vì gì đi chăng nữa.. gia đình vẫn là nơi cuối cùng ta có thể trở về.. là nơi cuối cùng có thể bao bọc ta, che chở ta. Nếu anh ra tay phá nát cơ nghiệp của cha anh.. vậy anh đã phá đi mái ấm của Linh Nhi, của chính anh, anh cũng đã phá đi cuộc đời của cha anh. Cuối cùng anh được cái gì.. mất mát tổn thương vẫn là mất mát tổn thương.. người đã chết cũng không thể sống lại.. Cuối cùng, chính anh sẽ gục ngã mà thôi..

-Cầm Tử ! – Vĩnh Nam ngoảnh đầu nhìn cô và khe khẽ gọi tên cô.

-Anh là đồ ngốc ! Triệu Vĩnh Nam ạ ! – Cầm Tử nói vậy rồi đứng lên ra về.

*** Nhà họ Từ***

-Chị ! – Cầm Tử mấp mé bên phòng Tuyết Cầm

-Đi đi ! – Tuyết Cầm không ngược mặt lên.. Trong lòng cô bé giờ chỉ còn hận thù.. giờ chỉ là tổn thương và mất mát. Cô nghĩ đến những lời của Linh Nhi nói : Tình yêu đáng được trân trọng như nhau.. – Tuyết Cầm bước xuống giường, từ từ tiến về phía Cầm Tử..

-Chị ! Cẩn thận ! – Cầm Tử chạy lại dìu Tuyết Cầm.. Vô tình, khi Tuyết Cầm gạt phắt tay Cầm Tử đã khiến cô bé chơi vơi với ngã lăn xuống cầu thang....

-Cầm.. Cầm Tử.. – Tuyết Cầm mấp máy bờ môi.. Không gian trước mắt Cầm Tử đang quay cuồng... mờ dần.. mờ dần.. rồi tối đen như mực...Trước lúc khép chặt hai mi mắt lại... cô đã nghĩ rằng : « Điều tốt nhất dành cho chúng ta.. là em nên quên anh đi... »

Bệnh viện

-Chúng tôi sẽ tiến hành kiểm tra xem, ngoài những vết thương bên ngoài còn có tổn thương gì nghiêm trọng hay không ? Xin gia đình đừng quá lo lắng

-Tại sao lại có việc này.. tại sao Tuyết Cầm lại xô ngã Cầm Tử.. Con nói đi, Ánh Tuyết... - Ông chủ của nhà họ Từ - gương gương đôi mắt nhìn Ánh Tuyết, nói lớn..

-Con xin lỗi ! Con không biết, thưa cha.. Lúc con bước vào nhà là lúc con nhìn thấy Cầm Tử lăn từ trên gác xuống. Con chỉ kịp đưa em vào bệnh viện thôi ạ..

-Không phải giữa nó và Tuyết Cầm xảy ra chuyện gì đấy chứ ! –

-Không ! Không đâu cha ạ ! Chắc Cầm Tử trượt chân té xuống mà Tuyết Cầm không kịp phản ứng thôi ạ !

-Tuyết Cầm cũng vừa ốm dậy.. Sức khỏe của con nó còn yếu ! Anh đừng nói gì con bé cả. Chắc nó cũng không muốn chuyện này xảy ra đâu ! – người mẹ kế của ba đứa trẻ nhà họ Từ lên tiếng

-Hừm ! – Ông Từ gằm gằm, hực hực rồi bỏ ra về. Chỉ còn lại Ánh Tuyết và Anh Vũ.. Cô khuyu ngã, chồng cô đã đến bên để ôm lấy cô !

-Em đã sắp không còn thấy gì nữa rồi ! Em hãy chấp nhận phẫu thuật đi ! – Anh Vũ nói..

-Em chưa thể yên tâm được anh ạ ! Hãy cho em thêm thời gian đi.. – Ánh Tuyết thở dài.. Anh Vũ cũng thở dài nhìn cô.

-Bác sĩ ! Em gái tôi sao rồi ạ ! – Anh Vũ chạy lại hỏi người đầu tiên mở cửa bước ra khỏi phòng cấp cứu

-Kết quả chụp CT cho thấy.. không có tổn thương nào nghiêm trọng.. Nhưng não thực sự có bị chấn động khi đầu bị va đập hay không thì phải chờ cô ấy tỉnh lại thì mới biết được.

-Vâng ! Vâng ! Cảm ơn bác sĩ.. – Anh Vũ thở phào nhẹ nhõm.. quàng vai Ánh Tuyết – Em có thể yên tâm rồi đó. Ánh Tuyết mỉm cười gật đầu

19. Chương 19

Đôi mắt Cẩm Tử hé mở, cô chớp chớp mắt.. Hoá ra mình ở trong bệnh viện rồi !. Chuyện ngày hôm đó xảy ra thật bất ngờ...

Có tiếng mở cửa..

-Anh à ! Con bé vẫn chưa tỉnh ! Em lo quá ! Bác sĩ nói phải chờ con bé tỉnh dậy thì mới biết cụ thể não có bị tổn thương ở chỗ nào hay không ? Nó đập đầu vào cầu thang.. Em chỉ lo.. ngộ nhỡ... ! – Ánh Tuyết nói. Anh Vũ lấy tay che miệng cô lại và lắc lắc cái đầu !

-Không ! Không có chuyện gì đâu em ạ ! Em đừng lo lắng quá ! – Ánh Tuyết ngược nhìn Anh Vũ rồi khẽ gật đầu ..

« Minh có thể bị làm sao được nhỉ ? » - Cẩm Tử tự nhủ khi cô giả vờ nhắm mắt, chưa tỉnh.. Sau khi Ánh Tuyết và Anh Vũ ra về.. Cô vừa nhồm dậy thì lại có tiếng động cửa.. Giật mình.. Cẩm Tử nằm vật xuống.. quên không đắp lại chăn.. Hai bóng người bước vào.. Một người đứng, một người ngồi sát mép giường bệnh của Cẩm Tử. Hai người đó là Tuyết Cẩm và Linh Nhi.. Tuyết Cẩm khẽ kéo chăn đắp lên cho Cẩm Tử.

-Cẩm Tử vẫn chưa tỉnh à ? Không biết có chuyện gì không ? – Linh Nhi khẽ hỏi Tuyết Cẩm..

-Chuyện gì kia chứ ? Nếu con bé tỉnh dậy.. nó sẽ tiếp tục lấy đi những thứ thuộc về tôi.. Mà không.. anh ấy vốn đâu phải của tôi.. Nó là em tôi, nó giống hệt tôi.. Nó là cục thịt thừa tách ra từ bào thai của tôi... Thế mà nó lấy hết mọi thứ trong cuộc đời của tôi... Nhưng nếu nó không bao giờ tỉnh lại.. thì liệu rằng, Jen có cả đời ở bên nó không ? Một người đàn ông có tất cả mọi thứ trên đời.. tiền, quyền, danh vọng,.. thứ gì có thể níu chân anh ấy ??? – Tuyết Cẩm nhìn Cẩm Tử nói, thở dài... Hai cô gái ngồi lại một lúc rồi ra về.. Một mình Cẩm Tử ở lại trong căn phòng, mở to đôi mắt nhìn mông lung lên trần nhà... « Một người đàn ông có tất cả mọi thứ trên đời.. tiền, quyền, danh vọng... Thứ gì có thể níu chân anh ấy ? ». Lời nói của Tuyết Cẩm cứ văng vẳng bên tai Cẩm Tử. Nếu như mình từ bỏ anh ấy, chắc rằng chẳng bao lâu nữa Jen cũng sẽ quên mình là ai ? Trả lại điều vốn thuộc về Tuyết Cẩm, dù rằng nó không bền nhưng cũng không cần phải oán trách cuộc đời.. chị ấy cũng không cần phải hận mình... Cẩm Tử tỉnh lại.. tháo ống tiêm gắn trên người, thay đồ rồi ra khỏi bệnh viện... Giấu nước mắt đằng sau gương mặt xinh đẹp buồn bã, trên tay cô đang cầm một chiếc vé máy bay... Cẩm Tử muốn đi về một nơi xa xôi nào đó... Cô tin rằng, chỉ cần rời xa nơi này, mọi chuyện sẽ trở lại đúng quỹ đạo của nó..

-Cẩm Tử ! Em đâu rồi ? – Jen bước vào phòng bệnh và hoảng hốt khi nhìn thấy căn phòng trống rỗng, cậu lớn tiếng gọi những người xung quanh...

-Chuyện gì đang xảy ra ? Các cô để bệnh nhân đi đâu rồi ? – Jen mất bình tĩnh lắc mạnh vai cô y tá đứng đối diện

-Chúng tôi không biết ! Sau khi người nhà tới thăm cô ấy, cô ấy vẫn nằm mê man trên giường không tỉnh lại ? Bây giờ lại không thấy đâu ? Chúng tôi thực sự không biết chuyện gì đã xảy ra thưa cậu ! – Cô y tá bị Jen bóp chặt vai lên tiếng giải thích với gương mặt nhăn nhó. Jen buông tay ra, chạy khắp nơi tìm kiếm người con gái anh yêu. Bất lực.. Jen bấm một số điện thoại...

-Jen ! Em đây ! – Giọng nói trong trẻo của một người con gái lên tiếng.

-Tuyệt Cầm ! Cầm Tử mất tích rồi ! Cô ấy đã rời khỏi bệnh viện từ vài tiếng trước.. Em hãy liên lạc với mọi người xem có ai biết cô ấy ở đâu không ? Anh sẽ tiếp tục tìm kiếm trong thành phố

-Vâng ! Vâng ! – Tuyệt Cầm bất ngờ, nói chuyện lắp bắp rồi lập tức làm theo những lời Jen nói...

Trong khi đó.. xe cấp cứu của bệnh viện vừa chuyển vào một bệnh nhân...

-Tình hình khẩn cấp lắm rồi ! Cậu mau quyết định đi ! Phẫu thuật hay không ? - Bác sĩ hỏi người nhà bệnh nhân

-Hãy phẫu thuật đi ! – Anh Vũ nắm chặt hai bàn tay, giọng nói nặng nề và u ám. Đúng lúc đấy, anh cũng nhận được điện thoại của Tuyệt Cầm báo Cầm Tử mất tích.. Nhà họ Từ bây giờ thực sự náo loạn rồi...

Jen trở về nhà với tâm trạng bức bối xen lẫn lo lắng... Cầm Tử có thể đi đâu được cơ chứ ? Tại sao cô bé lại phải bỏ đi ? Trong đầu Jen lúc này cứ lộn xộn với những câu hỏi liên quan tới Cầm Tử nên không hề biết rằng có người đang nhìn mình từ phía sau. Đôi vai trũng xuống, con người tài hoa, kiêu ngạo giờ đây chẳng khác gì một tên lính bại trận. Bàn tay của con người đó đặt lên vai Jen..

-Khắc à ! – Người phụ nữ trung tuổi nhẹ nhàng lên tiếng

-Tôi không có tâm trí để đôi co với bà ! Tốt nhất bà nên ra khỏi nhà tôi ngay lập tức ! – Jen hất bàn tay của mẹ ra khỏi người mình, đứng dậy tiến về phía cửa sổ. Mẹ cậu từ từ ngồi xuống sofa. Bà đang chuẩn bị kể một câu chuyện dài....

-Mẹ biết ! Mẹ không nên giấu con chuyện cha con nghiện rượu, không nên nói rằng cha con đã chết.. Nhưng... Tất cả những điều đó là cách để mẹ bảo vệ gia đình của mình... là mong muốn duy nhất của cha con. Mẹ thà rằng mang tiếng quả phụ, giấu cha con ở một nơi không ai biết đến để ông ấy có thể sống an nhàn, có thể sống nốt những ngày còn lại. Mẹ thà rằng để con hận mẹ, căm ghét mẹ còn hơn là để cho danh tiếng của cha con bị hủy hoại, để tương lai của con bị hoen ố. Ngày ấy, cha con vừa khóc vừa nói với mẹ rằng : « Minh à ! Bệnh nghiện rượu của tôi có lẽ không thể che giấu được lâu hơn đâu. Công ty hiện nay có rất nhiều bàn tay quyền lực muốn khổng chế và thôn tóm nó. Nó là cơ nghiệp cả đời của nhà họ Mai Hoàng, tôi không muốn nó bị hủy hoại trong tay tôi. Minh hãy giúp tôi chống đáng nó, giúp tôi giữ gìn nó và trao lại cho Thành Khắc. Điều duy nhất mà người cha bất tài nhu nhược này có thể làm cho nó chỉ là để lại cho nó một tương lai thôi ! Hãy để trong kí ức nó lưu lại những hình ảnh và kỉ niệm đẹp nhất về tôi ! Minh hãy giúp tôi ! Tôi muốn danh tiếng của mình trong sạch, tôi muốn sống nốt quãng đời còn lại trong âm thầm ! Minh à ! ». Sau khi cha con nói xong những lời đó, mẹ và ông ấy chỉ biết ôm nhau mà khóc. Dù không nói rõ ràng, nhưng mẹ hiểu điều ông ấy muốn là gì. Mẹ cũng là một người phụ nữ, mẹ cũng cần một người chồng đúng nghĩa, một gia đình đúng nghĩa. Cha con cả đời sống vì mẹ, vì con.. điều duy nhất mà ông ấy mong muốn trước khi chết.. không lẽ mẹ không thể giúp ông ấy hoàn thành. Nhưng không ngờ sự việc lại bị con phát hiện ra. Mẹ chưa kịp giải thích thì con đã bỏ đi không một lời từ biệt. Chôn cất cha con xong, mẹ bắt đầu đi tìm con khắp mọi nơi. Mẹ biết con trai của mẹ không bao giờ chịu khuất phục số phận. Và đúng như mẹ nghĩ, con đã sống rất tốt, không những thế còn trở thành người nổi tiếng khắp thế giới. Cuộc sống không bao giờ là hoàn hảo. Cuộc đời của mẹ là đi lên từ sự thất bại. Mẹ đến với cha con không phải vì tình yêu. Khi đó mẹ đã nói với con rằng : « Chỉ cần con nghĩ mình đang hạnh phúc thì đấy chính là hạnh phúc. Liệu con còn muốn tìm kiếm hạnh phúc ở đâu nữa ». Gia đình không được xây dựng trên nền tảng của tình yêu nhưng lại vững chắc hơn tất cả bởi sự thấu hiểu. Mẹ và cha con lại là người rõ đối phương hơn ai hết. Còn con, con đã tìm thấy cuộc sống trong sự đau khổ và hận thù. Mẹ đến tìm con ngày hôm nay không phải để cầu xin sự tha thứ từ con, mẹ chỉ muốn nói với con những điều mà 8 năm trước mẹ không có cơ hội để nói. Và trao cho con thứ mà cha con để lại.. tập đoàn Mai Hoàng. – Nghẹn ngào kết thúc câu chuyện, nước mắt lưng tròng, bà Courland thở dài đứng dậy rời khỏi căn phòng. Nếu như dùng lời nói để diễn tả tâm trạng lúc này của Jen, thì chẳng ai biết phải nói như thế nào. Hóa ra, 8 năm nay anh luôn hận

một con người mà anh không nên hận. Hóa ra, 8 năm nay anh đều cố gắng trong vô vọng... Trở thành một người con bất hiếu.. chính là điều mà Jen ân hận nhất. Đôi môi run run, Jen lắp bắp :

-M.. ẹ... ! – Bà Courland giật mình quay lại. Những cảm xúc cố gắng kiềm chế tuôn trào qua hai hàng nước mắt...

-Con trai của tôi.. ! – Bà nhào tới ôm lấy Jen – Mẹ xin lỗi ! Lẽ ra khi tìm thấy con, mẹ phải giải thích cho con ngay...Lẽ ra khi tìm thấy con, mẹ phải ép con quay trở lại bên mẹ.. Lẽ ra.. mẹ không nên để con một mình đối chọi với cuộc đời này ! Mẹ xin lỗi ! Mẹ xin lỗi !

-M.. ẹ .. ! – Ngoài tiếng gọi thiêng liêng ấy, Jen chẳng thể nói thêm được một lời nào nữa. Nước mắt tuôn trào.. trong lòng như trút được một gánh nặng lớn.. Jen thiếp đi trong vòng tay của mẹ.. Tưởng như mình vẫn chỉ là một đứa trẻ... Giờ cậu không thể nghĩ thêm được điều gì nữa.

20. Chương 20

Thượng Hải hiện đang trong tiết đông lạnh buốt...

Bắc Kinh... có một người con gái cứ bước đi mãi miết dọc bờ sông Triều Bạch... không biết cô bé ấy tìm kiếm điều gì.. mong chờ điều gì.. hy vọng vào cái gì.. Không ! Cô ấy chỉ muốn quên ! Một thành phố lớn.. con người lại nhỏ bé. Nơi này, không ai quen biết cô.. không ai nhận ra cô... Thò tay vào trong túi áo, Cầm Tử cầm lấy chiếc điện thoại.. Bật máy lên.. 105 cuộc gọi nhớ... 30 tin nhắn...Cầm Tử đọc những tin nhắn của Jen trước tiên: « Em đang ở đâu vậy ? » ; « Cầm Tử ! Em định thử thách anh sao ? » ; « Cầm Tử ! Hôm nay mẹ anh đã tới đây ! Anh nhận ra mình thật ngốc ! Anh đã hận nhầm người.. anh không chỉ khiến bản thân mình đau khổ suốt 8 năm qua.. mà anh còn làm tổn thương người mẹ luôn dõi theo anh ! Cầm Tử ! Cầm Tử ! » ; « Em trở về đi, Cầm Tử ! ». Sau đó, cô lật giở tin nhắn của Tuyết Cầm – chỉ duy nhất một dòng : « Đang cố tỏ ra thương hại tôi phải không ? ». Có cả tin nhắn của Triệu Vĩnh Nam sao ? – Cầm Tử thắc mắc : « Anh đã suy nghĩ về việc hủy hoại chính gia đình mình ! Nếu như anh tiếp tục làm điều này, có lẽ sau này cuộc đời anh sẽ phải sống trong dày vò và hối hận. Em nói đúng, gia đình là nơi cuối cùng ta có thể trở về sau bao lầm lỡ, thất bại !!! Có lẽ số phận đã cho anh tìm thấy em – một người bạn tuyệt vời ! ». Cầm Tử mỉm cười sau khi đọc tin nhắn. Chỉ có điều. Quay trở về.... Tuyết Cầm và Cầm Tử.. sẽ là gì ? Còn một tin nhắn nữa... của anh Anh Vũ : « Cầm Tử ! Hy vọng sau khi em đọc được những dòng chữ này, em sẽ trở về nhà ! Chị Ánh Tuyết vừa trải qua một cuộc phẫu thuật mà hy vọng tìm được ánh sáng là rất nhỏ ! Có thể Ánh Tuyết sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy chúng ta được nữa ! Gia đình dù có thể nào vẫn là một gia đình ! Và em là một thành viên trong gia đình, Cầm Tử ạ ! ». Bất ngờ, Cầm Tử đánh rơi điện thoại, bàn tay run rẩy bầy cúi xuống nhặt nó lên. Giờ đây.. có phải là đã quá muộn không ? Cô đã rời khỏi Thượng Hải gần 3 ngày rồi.. Trở về lúc này, có phải đã quá trễ rồi không ? Vội vàng ấn số điện thoại của Anh Vũ, nhịp tim của cô bé như ngừng đập...

-Alo ! Cầm Tử ! – Anh Vũ nhắc máy..

-Chị.. ! Anh.. ! – Cầm Tử lắp bắp nói không nên lời !

-Phẫu thuật đã kết thúc ! Nhưng có thành công hay không.. thì chỉ có thể chờ đợi.. ! Em đang ở đâu ?

-Anh ! Em... !

-Em không muốn trở về phải không ? Dù Ánh Tuyết là lý do kéo em trở về nhà.. em cũng vẫn muốn ra đi ?

-Em... !

-Ngốc lắm ! Em nghĩ rằng em đi rồi ! Jen sẽ đến bên Tuyết Cầm sao ? Em nghĩ em đi rồi.. Tuyết Cầm sẽ tha thứ cho em sao ? Không ai có thể quay ngược thời gian để sửa chữa sai lầm ! Em phải cho bản thân mình một cơ hội ! Tình yêu... không phải mình từ bỏ thì đối phương sẽ hạnh phúc đâu !

-Anh.. !

-Anh chị sẽ luôn chờ em trở về ! Em gái ạ ! – Anh Vũ dịu dàng nói rồi dập máy. Chỉ còn Cẩm Tử đang ngồi sụp bên bờ sông Triều Bạch. Cẩm Tử ấn số điện thoại quen thuộc...

-Alo ! – Giọng nói ngái ngủ, bần thần....

-Anh sao rồi ? – Cẩm Tử chỉ hỏi Jen một câu rất đơn giản...

-Cẩm Tử ! Em đang ở đâu ?

-Jen ! Anh có thể quên em được không ?

-Em nói gì vậy ? Em có còn tỉnh táo không ?

-Nếu như bắt em chọn giữa anh và Tuyết Cẩm ! Em... !

-Em không cần phải chọn ai cả ? Cẩm Tử ! Anh không muốn tìm hình bóng của em thông qua một người khác ! Anh không thể yêu Tuyết Cẩm được ! Em hiểu không ?

-Em không có đủ tự tin để níu giữ anh bên cạnh em cả cuộc đời. Một người đàn ông hoàn hảo như anh, tiền, quyền, danh vọng.. anh chẳng thiếu thứ gì... Đâu mới là điểm dừng chân của anh ?

-Tình cảm của em !

-Có lẽ Tuyết Cẩm còn yêu anh hơn em rất nhiều !

-Em yêu anh ngay cả khi anh chưa có gì trong tay..

-Em...

-Và nếu không phải là em ! Anh cũng sẽ không yêu một người con gái giống hệt em đâu...

-Jen... ! Em mệt mỏi lắm rồi ! Em không đủ sức để bước đến bên anh nữa. Không đủ sức để đối mặt với Tuyết Cẩm nữa ! Cũng không đủ sức để yêu anh... Jen.. em xin lỗi !

-Em không cần phải làm gì cả ! Em cứ đứng nguyên đấy... để anh đến bên cạnh em, để anh dìu em bước đi, để anh che chắn cho em, bao bọc cho em.. Để anh yêu em... thay cho tất cả tình cảm em dành cho anh.... Cẩm Tử ! Anh vừa bước ra khỏi quá khứ... em đừng đẩy anh vào một màn đêm tối tăm khác... em đừng biến em trở thành quá khứ ám ảnh cuộc đời anh !

-Jen.. Anh tới đây, đưa em trở về ! Em muốn anh hứa rằng.. anh sẽ yêu em cho đến hết cuộc đời này...

-Anh hứa !

THƯƠNG HẢI...

-Chị ! – Cẩm Tử chạy ồa vào bệnh viện...

-Cẩm Tử ! Em sao rồi ! Vết thương thế nào ? – Đôi mắt Ánh Tuyết vẫn quần băng trắng, từ từ ngồi dậy đưa tay về phía trước nắm lấy tay Cẩm Tử nhẹ nhàng hỏi han..

-Em không sao ! Chị ! Chị không sao chứ ? – Cẩm Tử sốt sắng hỏi

-Chị cũng chưa biết thế nào.. Một tuần nữa tháo băng mới có thể xác định được... Em trở về là tốt rồi.. Tốt quá rồi..

-Chị ! Em xin lỗi !

-Jen đâu ? Cậu ấy có biết em về đây không ? – Anh Vũ hỏi han Cẩm Tử.

-Anh ấy đang chờ em ở ngoài ! Anh ấy sợ phải đối mặt với anh chị.. Anh ấy luôn tự trách mình vì đã gây ra mọi chuyện ngày hôm nay. Thực ra em cũng không biết phải đối mặt với Tuyết Cẩm thế nào.. Trở về đây như thế này....

-Chuyện gì cũng cần có thời gian. Em đừng suy nghĩ nhiều quá. Tuyết Cẩm nó là một đứa cô cấp, từ từ rồi nó sẽ hiểu ra mọi chuyện thôi mà.

-Vâng !

-Thôi em về nhà nghỉ ngơi đi ! Hãy nói với Jen rằng : Đứng trước tình cảm, chẳng ai có đủ lý trí để phán đoán xem mình đúng hay sai . Điều quan trọng là đừng để sai thêm sai..

-Vâng ! Em về đây.. – Cẩm tử nói rồi bước ra khỏi phòng.. Lúc này chỉ còn lại hai vợ chồng Anh Vũ và Ánh Tuyết

-Mọi chuyện đến đây là kết thúc chưa anh ? – Ánh Tuyết thở dài hỏi chồng mình

-Mong là như vậy ! Em nằm xuống nghỉ ngơi đi ! Đừng suy nghĩ nữa

Cẩm Tử bước đi hướng về phía con người đang chờ mình... Tình yêu.. Nó là một cái gì đó thật kì lạ. Đường như cô đã hiểu ra rằng tại sao cho đến khi chết đi rồi, mẹ vẫn chỉ nhìn về phía cha cô. Cô cũng hiểu ra rằng, trên đời này, điều đau khổ nhất đối với mỗi con người không phải là mù quáng trong tình yêu không được đền đáp như mẹ cô, không phải là đơn phương thích một ai đó như Tuyết Cẩm.. chỉ khi buộc phải rời xa nhau khi còn tình cảm như cô và Jen, khi tình yêu vĩnh viễn là một sự chờ đợi trong vô vọng giữa Vĩnh Nam và Roran... Có lẽ... Trở về bên Jen.. là sự lựa chọn đúng đắn nhất...

21. Chương 21

*** Nhà họ Triệu ***

-Vĩnh Nam ! Con lại đây ! – Triệu lão gia và Linh Nhi ngồi sẵn ở phòng khách chờ cậu con trai. Vĩnh Nam đưa đôi mắt lạnh lùng vô hồn nhìn con người đang ngồi trước mắt mình, không có ý định nghe ông nói bất kỳ điều gì. Anh nhìn sang cô em gái bé nhỏ, ánh mắt của Linh Nhi như đang khẩn thiết mong anh trai có thể nghe hết những lời sắp nói đây của cha cô.

-Cũng sắp 5 năm rồi phải không ? Đã đến lúc ta phải thực hiện lời hứa của mình ! – Triệu lão gia nói tiếp... Đến lúc này, sự chú ý của Vĩnh Nam hoàn toàn dồn vào lời nói của cha mình...

-Ông muốn nói tới cái gì ? – Vĩnh Nam dù ngạc nhiên nhưng vẫn giữ thái độ lạnh lùng, xa cách để nói chuyện

-Trước khi nói tiếp câu chuyện này. Ta muốn con gặp một người ! – Khi ông Triệu nói xong câu nói này, một bóng người xuất hiện trước mặt Vĩnh Nam. Anh dường như không thể tin được anh còn có thể gặp lại con người này một lần nữa... Nước mắt ứa ra thành từng dòng trên gương mặt của hai con người đứng đối diện nhau...

-Ro... ran ! – Vĩnh Nam lắp bắp, xúc động gọi tên người con gái đứng trước mặt anh.. bóng hình ngự trị trong trái tim anh... quá khứ ám ảnh tâm hồn anh...

-S...pain...ce! Anh có còn nhớ em không? – Roran hỏi Vĩnh Nam. Vĩnh Nam bước tới ôm chặt lấy Roran. Anh muốn khẳng định rằng đây không phải là mơ.. Muốn giữ chặt lấy người con gái trước mặt.. Nếu chớp mắt một cái, cô ấy lại tan biến mất thì anh phải làm như thế nào?

-Roran! Chuyện này là sao? Không phải là em đã... ! Anh.. thực sự anh không dám tin vào mắt mình nữa...

- Roran nhìn Vĩnh Nam, rồi quay sang cúi đầu chào Triệu lão gia và Linh Nhi, thông thả ngồi xuống ghế salon... từ từ kể lại câu chuyện của những năm về trước....

.....

-Một lời hứa! – Vĩnh Nam ngạc nhiên hỏi...

-Phải! Khi đó.. tu viện đang lúc khó khăn thì lại bị cháy. Trong lúc giúp các em thoát khỏi đám lửa đang bốc cháy nghi ngút, em bị bỏng nặng vì không thể chạy kịp khỏi đám cháy.. Chủ tịch đã đứng ra cứu mang tu viện, và hứa sẽ giúp em chữa trị vết thương.. với một điều kiện..

-Rời xa anh !

-Phải ! Lúc đó hàng chục đứa trẻ đáng thương đang đứng trước nguy cơ không còn chốn dung thân, còn cả sơ Elisa, sơ Grem.. Em lại thương nặng.. không còn sự lựa chọn nào khác.. em đành phải giúp chủ tịch lừa gạt anh.. Chủ tịch đã thiêu rụi cả tu viện cũ, đưa mọi người đến một nơi khác tốt hơn. Chủ tịch gửi em sang Mỹ điều trị, còn giúp em theo học violin. Cha anh.. là một người vô cùng nhân từ.. anh đã hận nhầm người rồi.. Vĩnh Nam.

-Anh... ! Nhưng tại sao ? Tại sao ông ấy lại để em trở về..

-Vì ông ấy còn hứa với em một điều nữa...

-Điều gì ?

-Em sẽ chứng minh cho ông ấy thấy, em không phải vì tiền bạc của tập đoàn N.L, cũng không cần thân phận phụ nhân.. em sẽ chứng minh cho ông ấy thấy.. tình yêu của em là chân thành..

-Và..

-Chủ tịch đã hứa.. Nếu như.. 5 năm sau, anh vẫn còn yêu em và tình yêu của em không thay đổi, ông ấy sẽ cho em trở về gặp anh..Và em đã không nhầm.. em đã không yêu nhầm người... chúa trời có mắt đã cho em gặp lại anh... cho chúng ta có thể yêu nhau thêm một lần nữa. Câu chuyện đến đây là sáng tỏ... Triệu Vĩnh Nam đứng trước mặt cha mình.. đứng trước người con gái mà mình yêu thương.. giờ đây không còn chút tự tin nào. Sự thật khiến anh phải thừa nhận, người cha mà anh căm hận đã luôn suy nghĩ cho anh, lo lắng, bao dung người con bất hiếu.

-Cha.. ! Con...

-Không cần phải nói gì cả ! Ta thừa nhận sự tính toán của mình khi ép hai đứa rời xa nhau ! Nhưng những năm qua, có lẽ ta cần phải thừa nhận một điều... hạnh phúc của con cái chính là hạnh phúc của cha mẹ... Dù điều đó chưa chắc đã là điều ta mong muốn !

-Con xin lỗi ! Con xin lỗi ! Cha... ! – Vĩnh Nam khóc òa lên như một đứa trẻ. Triệu lão gia bước tới ôm đứa con trai của mình !

-Được rồi ! Được rồi ! – Nói xong, ông chậm rãi đi lên nhà..

-Anh ! Chị ! Em biết cha là một người đáng kính ! Em đã không nhầm khi tin tưởng vào ông ấy ! Anh chị còn có thể gặp lại nhau thế này, em cảm thấy như ông trời không phụ lòng người. Sau này, sẽ không có gì chia cách được hai người nữa – Linh Nhi vừa khóc vừa ôm lấy hai con người trước mặt. Nói xong, cô bé cũng ra ngoài, để lại hai con người khao khát được gặp nhau một lần nữa...

*** Bến sông Hoàng Phố***

-Em có biết khi không nhìn thấy em anh đã lo lắng nhường nào không ? – Jen ôm chặt lấy Cẩm Tử rồi hỏi cô

-Em chỉ muốn chạy trốn thôi ! Em không muốn đối mặt với tình yêu để rồi đau khổ cả đời ! – Nói rồi, Cẩm Tử kể lại câu chuyện của 5 năm trước.. cái ngày mẹ cô lao đầu vào chiếc xe tải tự tử...

-Tình yêu nó không tàn khốc như vậy đâu ! Ít nhất mẹ em cũng đã được yêu trọn một đời, còn hơn phải nhận tình yêu để hối hận một đời.. Mẹ em không tiếc tính mạng vì tình yêu.. có thể nói đó là sự dại dột.. nhưng tình yêu của mẹ em cũng thật vĩ đại.. Có mấy ai yêu mà dám hi sinh tất cả vì người mình yêu ! – Cẩm Tử gật đầu.. Chuông điện thoại của Jen reo lên.. là của Tuyết Cẩm.....

-Anh nghe đi ! – Cẩm Tử nói...

-Anh đây !

-Em có chuyện muốn hỏi anh ?

-Em nói đi !

-Anh đã bao giờ yêu em chưa ?

-Anh chưa từng biết yêu cho đến khi anh gặp Cẩm Tử ! Anh xin lỗi em !

-Anh có thấy mình làm như vậy là quá tàn nhẫn không ?

-Anh không thể bào biện gì về những điều mà anh đã làm.. những tổn thương mà anh gây ra cho em... Anh ...

-Vậy anh hãy dành cả cuộc đời mình để bù đắp lại những tổn thương mà anh đã gây ra cho em đi...

-Anh xin lỗi.. Anh không thể làm như vậy được ! Anh đã có lỗi với em.. Anh không thể có lỗi với cả Cẩm Tử được

-Anh không thấy như vậy là quá bất công sao ? Rõ ràng em gặp anh trước, anh yêu em trước Tại sao Cẩm Tử là người đến sau mà lại có được trái tim của anh ?

-Cẩm Tử đã yêu anh trước khi anh yêu cô ấy !

-Em cũng yêu anh trước khi anh yêu em, trước khi anh biết em..... Hai người con gái giống hệt nhau... Tại sao anh lại chọn cái bóng của em...

-Vì anh yêu cô ấy ! Không ai có thể điều khiển được tình cảm của mình. Em là một cô gái tốt.. Có hàng vạn người xứng đáng với em hơn anh, Tuyết Cẩm ạ !

-Em ghét anh ! – Tuyết Cẩm nói xong rồi cúp máy... Jen thở dài, cất điện thoại vào túi áo vest. Jen thầm cảm ơn Cẩm Tử vì cô bé không hỏi han gì thêm.. Mọi chuyện tới đây có lẽ là kết thúc rồi... Cái gì cũng cần có thời gian để kiểm chứng, để quên, để tha thứ, để làm lại từ đầu... và để yêu nhau nhiều hơn... Đối với Jen lúc này, cậu chỉ cần thời gian để chuộc lại lỗi lầm trước nay của mình đối với mẹ, đối với Tuyết Cẩm, để yêu Cẩm Tử nhiều hơn tình cảm mà cô dành cho anh...

*** Bấy ngày sau***

-Chị ! Chị có nhìn thấy em không ? – Tuyết Cẩm nhón nháo.

-Từ từ đã Tuyết Cẩm ! Để cho cô ấy thích nghi với ánh sáng đã ! – Anh Vũ từ tốn !

-Chị ! – Cẩm Tử cũng nhẹ nhàng khua tay trước mắt Ánh Tuyết.

-Chị.. thấy rồi ! Đã thấy được rồi ! – Ánh Tuyết mừng rỡ, xúc động, nước mắt cứ tuôn trào khi cô có thể nhìn thấy cuộc sống muôn màu muôn vẻ trước mắt.

-Ánh Tuyết ! Em đừng xúc động quá, không tốt ắt ! Nằm xuống nghỉ ngơi đi ! Hãy để ắt có thời gian bình phục !

-Vâng ! Vâng ! – Ánh Tuyết rạng rỡ, mỉm cười nhìn chồng. Đường như đây là nụ cười đẹp nhất mà Anh Vũ nhìn thấy. Anh ôm vợ mình trong lòng, vỗ nhẹ vào vai cô.

-Chị bình phục thế này em yên tâm lắm. Em có chuyện muốn thưa với anh chị : Ngày mai em sẽ đi Mỹ ! – Tuyết Cẩm bất ngờ nói..

-Tuyết Cẩm.. em ! – Ánh Tuyết ngạc nhiên..

-Chị ! – Cẩm Tử bàng hoàng...

-Mọi người không cần phải ngạc nhiên ! Em muốn ra đi một thời gian để bắt đầu cuộc sống mới, muốn học thêm một vài thứ nữa... Em đã quyết định rồi !

-Cũng tốt ! Nếu em đã quyết tâm thì cứ thực hiện ! Em còn trẻ ! Có rất nhiều điều xảy ra không như ý muốn của mình, nhưng sau này, ông trời sẽ đền đáp lại cho em ! Không ai hạnh phúc cả đời và không ai đau khổ cả đời đâu, em gái ạ ! – Anh Vũ thở dài, đặt tay lên vai Tuyết Cẩm thông thả nói..

-Vâng ! - Tuyết Cẩm nói xong quay sang Cẩm Tử.....

-A Tử ! Khoảng cách giữa chúng ta.. hy vọng không quá xa.. Sau này, mong rằng còn có thể vui đùa cùng nhau, tâm sự với nhau... - Tuyết Cẩm khóc... Cẩm Tử chạy tới ôm lấy cô chị.. khóc òa lên...

-Không xa ! Không xa đâu ! Sẽ chẳng có cái khoảng cách nào tồn tại giữa hai chúng ta cả ! Chị ơi... !

-Đừng lo ! Chị sẽ đi cùng với Linh Nhi ! Sang đây, có bạn có bè, có người tâm sự, nương tựa... Sẽ không cô đơn, không mệt mỏi đâu...

-Chị.. !

-Ở nhà chăm sóc gia đình nhé ! Chị đi rồi về !..

Nút thắt của câu chuyện đã được tháo gỡ.. Mọi chuyện lại trở về đúng vị trí của nó.. Những người có lòng đều đã được đền đáp.. Những người chưa tìm được ình điểm dừng chân đang cố gắng để hoàn thiện bản thân.. Rồi hạnh phúc sẽ tìm tới những người xứng đáng với nó....

Lời kết

Mỗi người trong mỗi chúng ta đều giữ ình một vài bí mật mà không thể chia sẻ được.. Đôi khi cảm thấy những điều đó thật mệt mỏi... nhưng sợ rằng.. nếu chia sẻ, mình sẽ cảm thấy thật trống vắng.. Thực ra, giữ lại ình một điều gì đó cũng là một điều hay.. ta có thể lấy nó làm điều an ủi, làm hạnh phúc.. mà đôi khi là cả nỗi buồn và những giọt nước mắt nữa. Những điều mà ta không thể đạt được trên đời thì quá nhiều mà những thứ có thể nắm được trong tay thì rất ít.. Vì vậy, đừng bao giờ thỏa mãn với những gì mình đang có.. nhưng cũng đừng nên giành giật những thứ vốn thuộc về người khác, có thể là của người ta... Nếu như ta không có được hạnh phúc... đừng khiến cho những người xung quanh ta phải đau khổ..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phai-chang-chi-co-mot-con-duong-danh-cho-ca-ba-chung-ta>